

พิมพ์คำ
สำนักพิมพ์

ไฟรัก
เกมร้อน

อนัน

๑

“มิสเตอร์ปา นัด คุณจะยอมรับ มิสพิ ระ ยา เป็นภรรยา จะเดินเคียงข้างเธอไปข้างหน้าทั้งยามสุข ยามทุกข์ ไม่ว่าจะร่ำรวย หรือยากจน ไม่ว่าจะยามเจ็บหรือสุขสบาย จะรักและยกย่องเธอจากวันนี้ไปจนกว่าความตายจะมาพรากหรือไม่” บาทหลวงชาวอเมริกันร่างใหญ่ในชุดคลุมสีดำ ยืนเบื้องหลังแท่นประกอบพิธีแต่งงานอันศักดิ์สิทธิ์ ภายในโบสถ์ขนาดเล็กที่ประดับประดาด้วยหลอดไฟหลากสี เอ่ยถามฝ่ายชาย

“ยอมรับครับ” ปานัดตอบด้วยเสียงหนักแน่น ดวงตาจ้องเจ้าสาวของเขาด้วยสายตาเปี่ยมรัก ไม่ลังเลที่จะให้สัญญาแม่แต่น้อย

“ผม ปานัด จะรับพิรณาน์เป็นภรรยา เป็นเพื่อนสนิท เป็นหุ้นส่วนชีวิต และเป็นสุดที่รักของผมนับจากวินาทีนี้เป็นต้นไปจนกว่าความตายจะมาพรากเราจากกัน”

“มิสพิ ระ ยา คุณจะยอมรับ มิสเตอร์ ปา นัด เป็นสามี จะเดินเคียงข้างเขาไปข้างหน้าทั้งยามสุข ยามทุกข์ ไม่ว่าจะร่ำรวย หรือยากจน ไม่ว่าจะยามเจ็บหรือสุขสบาย จะรักและยกย่องเขาจากวันนี้ไปจนกว่าความตายจะมาพรากหรือไม่” บาทหลวงหันไปถามฝ่ายหญิงด้วยคำถามเดียวกัน

พิรญาณ์มองใบหน้าชายผู้เป็นที่รัก และตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่นปานกัน

“ยอมรับค่ะ ฉัน พิรญาณ์ จะรับปาณท์เป็นสามี เป็นเพื่อนสนิท เป็นหุ้นส่วนชีวิต และเป็นสุดท้ายที่รักของฉันนับจากวินาทีนี้เป็นต้นไปจนกว่าความตายจะมาพรากเราจากกัน”

“แหวนวงนี้เป็นพยานแทนความรักของผม และด้วยแหวนวงนี้ ผมผูกพันคุณด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมมี นับจากวันนี้และตลอดไป” ปาณท์กล่าวคำสาบาน และหยิบแหวนทองคำขาวฝังเพชรเม็ดเล็กเม็ดเดียวลงบนนิ้วนางซ้ายของพิรญาณ์

“ฉันจะสวมแหวนวงนี้เพื่อเป็นสัญลักษณ์แทนคำมั่นสัญญา และจากความปรารถนาของหัวใจของฉัน” พิรญาณ์หัวตาร้อนผ่าว ๆ น้ำใส ๆ ผุดขึ้นมาคลอเต็มหน่วยตา เมื่อกล่าวคำปฏิญาณของตน แล้วน้ำตาแห่งความตื่นตันก็ร่วงเฉาะ เมื่อบาทหลวงประกาศว่าเธอกับปาณท์เป็นสามีภรรยา กัน ก่อนที่ริมฝีปากนุ่มของสามีหมาด ๆ จะประทับลงมา และเธอก็ตอบรับจุมพิตด้วยรักหมดหัวใจ...

มันเป็นพิธีแต่งงานเรียบง่าย ไม่มีพยาน ไม่มีแขกเหรื่อ แต่กลับเต็มไปด้วยมนต์ขลังซึ่งผูกพันบุคคลสองคนที่มีหัวใจรักซึ่งกันและกัน ต่างก็เพียรช่วยกันเพาะบ่ม ประคับประคองความรักจนสูงงอมหอมหวานมาหลายปีแล้ว โดยเฉพาะปาณท์ เขาหลงรักพิรญาณ์ตั้งแต่เขาอายุได้เพียงสิบสองปี ความรักและเอ็นดูในวัยเด็ก แปรเปลี่ยนมาเป็นความรักฉันหนุ่มสาว จนมีวันนี้ในที่สุด

“พีดีใจเหลือเกิน...ที่พิณยอมรับคำขอแต่งงานของพี วันนี้เป็นวันที่พีมีความสุขมากที่สุดในโลก เป็นวันที่พีรอคอยมาตลอดชีวิต” ปาณท์ยกแก้วแชมเปญขึ้นรอมองหญิงสาวด้วยสายตาเปี่ยมด้วยรัก “ขอดื่มให้กับเจ้าสาวคนสวยของพี ขอให้รักเรายังยืนมั่นคงตลอดไป”

“สำหรับเราค่ะ” พิรญาณ์ยกแก้วขึ้นแตะกับเขาเบา ๆ พร้อมทวนคำสัญญา “ขอให้รักเรายังยืนมั่นคงตลอดไป”

ปาณท์เอื้อมมือออกมากุมมือเรียบบาง ส่งสายตาวานฉ่ำเต็มไปด้วย

ความหมาย

“ครั้งแรกที่พี่พบพิณ พี่ก็ตกหลุมรักสาวน้อยหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูคนนั้นหมดใจ เด็กอะไรก็ไม่รู้ ช่างพูดช่างคุย ฉลาดเป็นที่สุด”

ครั้งแรกที่ทั้งสองพบกัน พิณอายุเพียงแปดขวบ วันนั้นเปรมสุตุมารดาของเขา ซึ่งเป็นเลขานุการินีของพระเจ้า บิดาของพิณซึ่งกำลังดำรงตำแหน่งรองอธิบดีกรมในขณะนั้น ได้หอบงานด่วนไปทำที่บ้านของเจ้านายในวันหยุด และได้พาเขาไปด้วยเพราะเป็นห่วง ไม่อยากปล่อยให้เขาอยู่ตามลำพังที่บ้านเช่า เนื่องจากมารดาของเขาเพิ่งจะหย่าร้างกับ ญัฐพล บิดาไปหยกๆ

“จำได้ค่ะว่าพี่นั้นหัดเดินได้เร็วมาก พิณชวนเล่นขายของ พี่ยังเล่นไม่เป็นเลย” พิณฉุนหัวเราะคิกคัก “แต่พี่ก็น่ารักนะคะ บอกให้ทำอะไรก็ยอมทำทุกอย่างเลย”

“ก็พิณขอ พี่ต้องทำให้สิ” เขาตอบ นึกถึงดวงหน้ากลมบ๊อม ชี้ให้เขาป็นขึ้นไปเด็ดชมพู่ลงมาพวงใหญ่ และมะม่วงกร่องหลายลูก เพื่อจะเอามาวางขายเป็นแม่ค้าผลไม้ เมื่อได้ผลไม้ครบแล้ว แม่ค้าก็เริ่มขายของเจ็อยแจ้ว น่ารักน่าเอ็นดู

“ก็ปีมาแล้วนะคะ” พิณฉุนบ่น “โอ้โฮ ตั้งยี่สิบปีมาแล้วหรือคะเนี่ย ตายจริง ไม่นึกเลยว่าตัวเองจะแก่ขนาดนี้”

“ถ้าพิณแก่ แล้วพี่ล่ะ” ปาณัททำหน้าขิงข่ง แล้วหญิงสาวก็ปิดปากหัวเราะเบาๆ

“พิณล้อเล่นหรือคะ พี่นั้นที่ไม่แก่เลย ยังหล่อเพียวจนสาว ๆ เห็นต้องเหลียวหลัง ยิ่งเป็นนายแพทย์ศัลยกรรมหัวใจหุ้มฝีมืดดีแห่งโรงพยาบาลเซนต์ เซเวียร์ หมอหญิงเอ๋ย พยาบาลสาวเอ๋ย ตามจับกันให้ควัก” พิณฉุนกระเซ้า รู้ว่าสามีของตนนั้นเนื้อหอมแค่นั้น

อันที่จริง ปาณัทนั้นเนื้อหอมมาตั้งแต่เป็นนักเรียนแพทย์แล้ว เพราะเธอเคยได้ยีนกิตติศัพท์ของเขามาบ้าง แต่ก็ไม่เคยได้เจอตัวจริงเสียที จึงไม่คิดว่าจะเป็นคนลูกชายเลขานุการของบิดาเธอ ผู้ชายคนเดียวกับที่เธอเคยพบในวัยเด็ก กว่า จะมารู้ว่าเป็นคนเดียวกันก็ตอนที่มาเรียนต่อที่สหรัฐอเมริกาแล้ว

เธอจำได้ว่า ปาณัทในวัยสิบสองขวบนั้น เป็นเด็กชายหน้าตาคมเข้ม ผิวคล้ำด้วยสายเลือดไทยแท้ เมื่อโตเป็นหนุ่มก็ยิ่งหล่อเหลา ดวงตาสีดำดุจนิลของ

เขาอบอุ่นได้คิ้วหนาเป็นปื้น โหนกแก้มสูง และจมูกโด่งเป็นสันสวย ร่องจมูกหยักลึก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ริมฝีปากหนาของเขาได้รูปสวย เข้มซึ่เหลือร้าย และความหล่อเหลาแบบไทยแท้เช่นนี้ ทำให้หญิงสาวตาน้ำข้าวถึงกับต้องมองเหลียวหลัง บวกเข้ากับเรือนร่างสูงกำยำได้มาตรฐานชาวอเมริกัน แค่นี้ก็ทำให้สาว ๆ หัวใจละลายไปหมดแล้ว

“พินท์ พุดอะไรอย่างนั้น พินท์ก็รู้ว่าพี่ไม่เคยสนใจผู้หญิงคนไหนเลย เพราะหัวใจของพี่มอบให้พินท์ไปหมดแล้ว” ปาณท์ทำหน้าน้อยใจ “พินท์ต่างหากล่ะที่หักอกผู้ชายมานักต่อนัก เมื่อเข้ามาหาพี่ ก็เป็นดาวคณะ เป็นเชียร์ลีดเดอร์ พี่เคยได้เข้าไปใกล้ที่ไหน นี่ถ้าไม่ได้มาเรียนที่เมืองเดียวกัน รับรองชาตินี้พี่คงได้แต่ฝัน” เขาทำความ

ปาณท์จำวันที่พิริชญ์เดินเข้ามาในมหาวิทยาลัยได้ดี เขาทราบจากมารดาว่าบุตรสาวคนโตของพี่ระเดชเข้าเรียนคณะบัญชีของมหาวิทยาลัยเดียวกัน เขาจึงไปดักรอพบเธอที่หน้าคณะ อยากรู้ว่าเด็กสาวหน้าตาจิ้มลิ้มในวัยเด็กเติบโตขึ้นมาจะสวยงามน่ารักแค่ไหน

และทันทีที่เห็นหญิงสาวท่าทางมันอกมันใจลงจากรถเบนซ์คันหรู เขาก็จำได้ทันทีว่าเป็น พิริชญ์ เพราะเธอยังมีเค้าหน้าของเด็กน้อยหลงเหลืออยู่มาก และสวยงามเข้าถึงกับใจเต็มโครัมครามไปหมด

ดวงหน้ากลมบ่อมนในวัยเด็กเรียวยาวขึ้น รูปร่างสูงเพรียว อวบอิมสมวัย ผอมของเธอซอ้ยสันตามสมัยนิยม ใบหน้ารูปไข่เนวลเนียนเกลี้ยงเกลาราวกับไข่มุก คิ้วโก่งกันได้รูป และดวงตาสุกสกาวปัดมาสคาร่าเข้ม เน้นขนตาให้ดูหนาเพิ่มเสน่ห์ดวงตาคู่สวยยิ่งขึ้น เมื่อประกอบเข้ากับจมูกเล็กที่ปลายเซ็ดร้นนิด ๆ และริมฝีปากอิมแดงระเรื่อได้รูปงามราวกระฉับ ก็ยิ่งทำให้เธอสวยชนิดหาตัวจับยาก เขาคิดเอาไว้ไม่ผิดจริง ๆ ว่าเด็กน้อยจะกลายมาเป็นสาวงาม จนได้เป็นเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัย แถมยังเคยมีแววมองมาทาบตามให้ไปเป็นนางเอกละคร ทว่าพี่ระเดชหวงลูกสาวมากจึงสั่งห้ามเด็ดขาด ซึ่งก็นับว่าเป็นโชคดีของเขาอย่างหนึ่ง เพราะถ้าเธอเป็นนางเอกละครไปจริง ๆ เขาคงจะไม่มีโอกาสได้เป็นเจ้าของเธอในวันนี้อย่างแน่นอน

ในระยะเวลาสองปีของเขาที่เหลือในมหาวิทยาลัย เป็นช่วงเวลาที่เขาต้อง

เรียนอย่างหนัก แต่ยังมีโอกาสเห็นเธอในชุดเชียร์ลีดเดอร์ในการแข่งขันฟุตบอลประเพณี และยังคงติดตามตามไล่ข่าวคราวของเธออยู่เสมอ

ทว่าหลังจากเรียนจบ เขาก็ต้องห่างออกไป เมื่อทำงานเป็นแพทย์อินเทิร์นที่โรงพยาบาลของมหาวิทยาลัยหนึ่งปี และไปทำงานที่โรงพยาบาลชุมชนในอำเภอเล็กทางภาคอีสานอีกสองปี จากนั้นก็สมัครมาเรียนต่อเฉพาะทางศัลยกรรมหัวใจที่มหาวิทยาลัยของรัฐออริกอนในพอร์ตแลนด์ แต่ยังไม่เคยลืมใบหน้าหวานๆ ปานเทพธิดาของพิรญาณ์ไปจากใจ

แล้ววันหนึ่ง เทพธิดาองค์นี้ก็หล่นตุ๊บลงมาบนตัก หลังจากเขามาเรียนที่นี่ได้สองปี พี่ระเดชก็โทรมาหาเขาด้วยตัวเอง ผากฝังให้ดูแลลูกสาวคนโตที่กำลังจะมาเรียนต่อที่พอร์ตแลนด์ และให้เป็นธุระจัดหาที่เรียนและที่พักให้เรียบร้อย เมื่อพิรญาณ์เดินทางมาถึงจะได้มีทุกอย่างไว้คอยทำแล้ว

เขายิ่งกว่าเต็มใจบริการ รีบสมัครเรียนให้เธอที่มหาวิทยาลัยเดียวกัน และขับเจ้ารถกระบะป่วงร่วมลิบห้าปีคันเก่งของเขาไปตระเวนหาซื้อข้าวของมาเตรียมต้อนรับเธออย่างไม่ให้บกพร่อง เขายังจำรอยยิ้มอันแสนจะอบอุ่นเจิดจ้ายิ่งกว่าแสงแดดในฤดูร้อนที่เธอมอบให้เมื่อกกล่าวคำขอบคุณ...

“พินันท์เนี่ย ชมเกินไปแล้วล่ะ” พิรญาณ์ค่อนข้างน่าเอ็นดู แก้มสาวเปล่งปลั่งด้วยเลือดฝาด ยิ่งดื่มแชมเปญเข้าไป ก็ยิ่งทำให้แก้วนวลกลายเป็นสีชมพูระเรื่อ

ปาดเหงื่อแก้มชมพูลง และเดินอ้อมโต๊ะเล็ก ๆ บนระเบียบงห้องสุทหรูบนชั้นยี่สิบเก้าของโรงแรมชื่อดังของลาสเวกัส ที่เขาขอมควักกระเป๋าทุ่มเต็มที่เพื่อจะทำได้คืนแต่งงานของเขาและเธอนั้นสมบูรณ์แบบที่สุด

เขาสั่งรุมเซอร์วิสมาจัดโต๊ะอาหารที่ระเบียบ เพื่อฉลองกันตามลำพัง งานแต่งงานเล็ก ๆ เป็นส่วนตัว และเต็มไปด้วยความหมาย แม้จะยังไม่ได้รับความเห็นชอบจากผู้ใหญ่ แต่ทั้งสองก็สัญญาต่อกันแล้วว่า จะฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ไปด้วยกันให้ได้

เขากับเธอนั้นสำเร็จการศึกษาและเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้ว สามารถเลือกเส้นทางชีวิตได้เอง ดังนั้นเมื่อเขารักเธอมากขนาดนี้ เขาก็ยินดีที่จะเสี่ยงที่จะขัดแย้งกับผู้ใหญ่สักครั้ง เป็นครั้งเดียวในชีวิตที่เขาบังอาจฝืนคำสั่งมารดา

“หมดเวลาคุยแล้ว” เขาดึงแก้วบางออกจากมือของพิรญาณ์ และดึงร่างบางเข้าสู่อ้อมกอด “คนดีของพี่ ถึงเวลาที่สามีจะอุ้มภรรยาข้ามธรณีประตูแล้ว”

พิรญาณ์ซุกหน้าเอียงอายแนบไหล่กว้าง แล้วก็รีบยกแขนรอบลำคอหนาเอาไว้ เมื่อเขาซ้อนตัวเธอขึ้นอย่างง่ายดาย

“เมื่อก้าวข้ามธรณีประตูนี้เข้าไปแล้ว เราสองคนจะเป็นสามีภรรยากันโดยสมบูรณ์ และจะครองคู่กันไปจนกว่าความตายจะมาพรากเราจากกัน” ปาณัทกระซิบคำสำคัญ

“จนกว่าความตายจะมาพรากเราจากกันค่ะ” หญิงสาวกระซิบทวนคำแล้วเขาก็ก้าวผ่านประตูที่เปิดไว้รอทำเข้าไปด้านใน ผ่านห้องรับแขก ก่อนจะวางร่างงามบนเตียงนุ่มกลางห้องนอน อาศัยแสงไฟสลัวจากด้านนอกสาดส่องเข้ามา

พิรญาณ์นอนมองสามีหมาดๆ ด้วยความขัดเขิน เมื่อเขายืดตัวขึ้น เริ่มต้นถอดชุดสูทและเนกไทพาดบนขอบเก้าอี้ ตามด้วยเสื้อเชิ้ตสีอ่อน จนเห็นแผงอกลำสันเปลือยเปล่า แต่เขาหยุดเพียงเท่านั้น เพราะรู้ว่าเธอนั้นหน้าแดงก่ำจนแทบระเบิดแล้ว จึงยอบตัวคุกเข่าลงข้างเตียง และช่วยเธอถอดชุดราตรีสีน้อออกจากตัว

เธอรีบยกแขนปิดกาย เมื่อชุดสวยหลุดจากร่าง เขินอายกับสายตาสีชมพูอย่างเปิดเผยของสามีหมาดๆ

“คนดีของพี่ช่างสวยเหลือเกิน” ปาณัทกระซิบชม เอื้อมมือออกไปลูบไล้แขนนวนกลมกลิ้งแผ่วเบา “พี่ไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนสวยเท่าพิณมาก่อน คนดีของพี่สวยหยาดฟ้ามาดิน เหมือนเทพธิดาตกลงมาจากสวรรค์ให้คนเดินดินอย่างพี่ได้ชื่นชม”

พิรญาณ์ตัวลอยด้วยความอิมเอมใจ มือที่ยกปิดบังกายก็หลุดลงไป และหลับตาปีเมื่อเขาเอื้อมมือปลดเสื้อรัดทรงตัวจิ้งจอกจากร่างกาย ก่อนที่ฝ่ามืออ่อนจะทาบลงมาเกาะกุมอกกลมกลิ้งแผ่วเบาราวกับสัมผัสของปีกผีเสื้อ และลูบไล้ลงไปตามเนื้อนวลบนหน้าท้องอย่างเชื่องช้า

แล้วเธอก็รับรู้ถึงน้ำหนักของร่างใหญ่ที่ก้าวขึ้นมานอนเคียงข้าง วงแขนแข็งแรงโอบรอบเอวเธออย่างเป็นเจ้าของ เจ้าข้าวเจ้าของ ฝ่ามือที่ลูบไล้ไปทั่วกายนั้น ร่ายมนต์ราวกับคนธรรพ์บรรเลงเพลง ไม่ว่าจะต้องตรงไหน เธอก็ร้อนรนวบ

ไปหมด

ไม่เพียงเท่านั้น ริมฝีปากของเขาก็ช่างทรนทนเธอเหลือเกิน เมื่อแต่ละต้องตรงนั้นนิด ตรงนั้นหน่อย ตามรอยมือที่นำทางไปก่อนหน้า จนเธอต้องกัดริมฝีปากเพื่อสะกดกลิ่นเสียงครางไว้ในอก เมื่อรับรู้อย่างตื่นเต็นว่ายามถูกรัก ร่างกายมันช่างซาบซ่านลึนระริวไปตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เพียงแต่ถูกแตะต้อง ร่างกายของเธอก็อ่อนไหวราวกับมีชีวิตของมันเอง และรอคอย...ที่จะถูกเขาประทับตราจับจอง...

พอรู้ตัวอีกครั้งร่างของเธอก็เปลือยเปล่า เขาระชิบแผ่วเบาปลอบโยนข้างหู ก่อนที่เธอจะรับรู้ถึงเรือนกายแข็งแกร่งที่ทาบทับลงบนผิวกายอ่อนนุ่มบนหน้าท้อง ริมฝีปากของเขายังครอบครองเธออย่างตูดตื้อ หากเธอก็ต้องอำปากหอบหายใจอีก เมื่อรู้สึกถึงความเจ็บแปลบที่เสียดแทงไปทั่วร่าง เมื่อเขาแสดงสิทธิ์ของสามีเป็นครั้งแรก

เธอสะอื้นแผ่วเบา น้ำตาซึมออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ แล้วยังได้รับจุมพิตซบ น้ำตาจนเหือดแห้ง พร้อมคำกระซิบบอกรัก ความเจ็บปวดล้นมลายหายไปเมื่อเขาเคลื่อนไหวแผ่วเบา จังหวะนั้นได้สร้างความตระหนกให้กับเธอในตอนแรก ก่อนจะทิ้งร่องรอยแห่งความเสียวซ่าหวานแหลม เสียดแทงไปทุกอณูขุมขนในกาย ความวาบววมไบบทเพลงรักเริ่มก่อตัว ร่างกายของเธอเอนขึ้นรับการขยิบโยก โดยไม่รู้ตัว ราวกับกำลังลอยละล่องไต่บินราวกับติดปีก ความซาบซ่านก่อตัวขึ้นจนถึงขีดสุดไปตามการเคลื่อนไหวของทั้งสอง และเมื่อเธอบินขึ้นสูงจนขึ้นไปแทบจะแตะปุยมะเมฆ แล้วจู่ ๆ ความเครียดซึ่งที่ก่อตัวมาช้านานก็สิ้นสุดลงอย่างไม่ทันตั้งตัว ความร้อนทั้งมวลในกายไหลไปรวมอยู่ตรงจุดที่ร่างทั้งสองสอดประสานกัน ก่อนที่ร่างของเธอก็จะแตกกระจายเป็นสิ่ง ๆ เมื่อถูกความเว้าร้อนและแรงพิศواسที่ไม่เคยรู้จักสาดซัดไปทั่วร่าง แล้วเธอก็ถูกพัดพาไปตามกระแสลมราวกับขนนกที่ค่อย ๆ ร่วงหล่นกลับสู่พื้นดินอีกครั้ง

ปาถยังตระกองกอดตรรยาไว้ในอ้อมแขน เขาวนเวียนจูบเธอครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่อได้พานพบสรวงสวรรค์อันแสงงดงามของทั้งสอง สมกับที่เฝ้ารอเธอมาเนิ่นนานหลายปี ร่างน้อยในอ้อมกอดของเขาพลอยหลับไปแทบจะทันทีที่เธอได้พานพบความสุขในครั้งแรก เธอกอดและจูบตอบอย่างไร้แรงอน พร้อม

ตามใจทุกอย่างเพื่อให้เขาพอใจ และเขาช่างเป็นผู้ชายที่มีความสุขเหลือเกินที่มีภรรยาสาวแสนน่ารักอย่างพิรญาณ์

ความรักนั้นช่างแสนหวาน... ทว่าความเป็นจริงช่างขมปราเสียดเหลือเกิน...

เขายังปิดตาไม่ลง เมื่อคิดถึงปัญหาที่พวกเขาจะต้องเผชิญในอนาคตอันใกล้นี้ และเขาหวังว่า ความรักที่หนักแน่นมั่นคงเท่านั้นที่จะช่วยประคับประคองครอบครัวน้อยของเขาผ่านมรสุมชีวิตครั้งใหญ่หลวงนี้ไปได้...

ปาณัทหวนนึกถึงวันที่เขารับรู้ความเป็นจริงอันโหดร้าย...

‘นนท์’ เปรมสุดาเดินเข้ามาในห้องนอนเล็กของเขา บนทาว์นเฮาส์สองชั้นหลังใหม่เอี่ยมขนาดสามสิบตารางวา ซึ่งทำนเพ็งวางเงินดาวน์ไปได้ไม่กี่วัน

‘ครับแม่’ ปาณัทหละสายตาจากหนังสือเรียน

‘แม่มีเรื่องอยากจะคุยกับนนท์’ ผู้เป็นมารดาที่มีสีหน้าเคร่งเครียดจนเห็นได้ชัด เขาจึงลุกจากโต๊ะเขียนหนังสือ มานั่งคุกเข่าเบื้องหน้าหล่อนที่นั่งอยู่บนเตียงเล็ก ซึ่งเป็นเฟอร์นิเจอร์ชุดใหม่ของเขา

‘แม่มีเรื่องไม่สบายใจหรือเปล่าครับ’

‘จ๊ะ แม่มีเรื่องไม่สบายใจ แต่แม่จะต้องพูดให้ลูกเข้าใจ’

‘ครับแม่’ เขาตอบรับและตั้งใจฟัง ด้วยวัยสิบสี่ปี เขาพอจะเข้าใจปัญหาชีวิตที่มารดากำลังเผชิญ เขารู้ว่าบิดาของเขาได้ทิ้งหนี้ก้อนโตไว้เมื่อหนีไปซ่อนตัวหลบเจ้าหนี้พนันที่ต่างจังหวัด ต่อมาก็แต่งงานใหม่กับหญิงสาวในห้องที่นั่น และไม่เคยหวนกลับมาอีกเลย

เขารู้ว่ามารดาจะต้องทำงานอย่างหนัก กว่าจะใช้หนี้พนันแทนจนหมด และยังมีเงินเหลือมากพอมาดาวน์บ้าน ชื่อข้าวของเข้าบ้านได้อีกมากมายเช่นนี้ในระยะเวลาแค่สองปีที่ผ่านมา

‘แม่...แม่...’ เปรมสุดาอึกอึก ก่อนจะตัดสินใจพูดออกมา ‘นนท์จะตำหนิแม่ใหม่ลูก ถ้าแม่จะบอกว่า แม่กำลังจะมีพ่อใหม่ให้ลูก’

เขานิ่งงันไปชั่วอึดใจ ก่อนจะส่ายหน้าเบา ๆ มารดาของเขาอายุเพียงสามสิบห้าปีเท่านั้น และยังสวย มีดีกรีนางสงกรานต์ประจำอำเภอเป็นประกัน ดังนั้นเขาจึงไม่แปลกใจที่ท่านถามเรื่องนี้ขึ้นมา

‘จริงหรือนนท์!’ ท่านดูตกใจเหลือเกินที่เห็นเขายอมรับได้อย่างง่ายดาย

‘จริงครับแม่ ผมรู้ว่าแม่ต้องลำบากมากในช่วงสองปีมานี้ ถ้าแม่จะมีเอ่อ...พ่อคนใหม่ให้ผม ผมก็ยอมรับได้ครับ’ เขาบอกจากใจจริง

‘ลูกแม่!’ ท่านร้องไห้โฮแล้วก็ดึงเขาเข้าไปกอด ปาณายังงงงันไม่เข้าใจว่าท่านร้องไห้ทำไม แล้วตัวเขาก็ซาห็นเมื่อได้ยินคำพูดต่อมาจากท่าน

‘คุณเดช...พ่อใหม่ของคุณ ท่านจะแวะมาที่นี้อาทิตย์ละครั้งเท่านั้น จะเป็นช่วงกลางสัปดาห์ เพราะสุดสัปดาห์ท่านจะต้องอยู่บ้านใหญ่ดูแลครอบครัว’

‘คุณเดช!’ คราวนี้เขาถึงกับผงะเมื่อทราบว่าใครคือพ่อคนใหม่ และอายจนหน้าร้อนผ่าวไปหมด เมื่อรู้ว่ามารดาของเขาได้กลายเป็นภรรยาใหม่ของพี่ระเดชไปแล้ว

‘ใช้จะลูก ท่านใจดีกับแม่มาก ช่วยแม่จ่ายหนี้เก่า และยืมซื้อบ้านหลังนี้ให้เราด้วย’

ปาณัทหมดแรง เขาทิ้งตัวนั่งแปะลงไปบนพื้น เงินของพี่ระเดชซื้อทุกอย่างในบ้านหลังนี้ รวมไปถึงข้าวของต่างๆ และเฟอร์นิเจอร์ในห้องนอนนี้

เขารู้สึกรังเกียจมันขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก เมื่อวินาทีก่อน เขายังภูมิใจใ้ทำงานกว้างขวาง และตู้หนังสือที่เข้าชุดกัน ภูมิใจข้าวของส่วนตัวทุกอย่างในห้อง ด้วยคิดว่ามันมาจากหยาดเหงื่อแรงกายของมารดา แต่แล้ว...เขาก็รู้ว่า ตัวเองคิดผิดไปหมด

‘ที่แม่บอกลูก ก็หวังว่าลูกคงจะเข้าใจ เมื่อยามที่เราลำบาก แม่ไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร ก็ได้คุณเดชนี่แหละที่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือครอบครัวเรา จนกลับมาล้มตาอำปากได้อีกครั้ง’

‘แล้วบ้านโน้นล่ะครับ’ เขาถาม สมองก็คิดถึงใบหน้ากลมน่ารัก ที่พูดจาเจ๋อๆแฉ้วนั่นทันที

‘บ้านโน้นไม่มีใครรู้ เป็นความต้องการของแม่และคุณเดชที่จะปิดเรื่องนี้ เป็นความลับ ให้รู้กันเฉพาะเราสามคนเท่านั้น’

ความลับ...ที่รู้กันเพียงสามคน เขาพิมพ์ในใจ

‘และตอนนี้แม่จะบอกลูกว่า แม่กำลังจะมีน้องให้ลูกจ้ะ’

หัวใจของปาณทัพบวดแปลบ ร่างน้อยในอ้อมกอดของเขายังหลับอย่างเป็นสุข ความลับนี้ยังไม่เคยเปิดเผยออกไป บ้านใหญ่ไม่เคยระแคะระคาย

พศิน น้องชายต่างบิดาของเขารู้ว่ามารดานั้นเป็นบ้านเล็ก แต่ไม่เคยรู้จักบ้านใหญ่ อีกทั้งมารดาพร่ำสั่งสอนให้รู้จักเจียมตัว และพี่ระเดชเองก็มอบความรักให้กับลูกชายคนเดียวสุดหัวใจ ดังนั้นพศินจึงไม่เคยมีปัญหาเรื่องความอบอุ่นและไม่เคยก่อบัญญาให้กับมารดา จึงตั้งหน้าตั้งตาเรียนจนได้ทุนมาเรียนปริญญาตรีคณะวิศวกรรมศาสตร์ที่รัฐไอโอวาเมื่อปีกลาย ทำให้มารดาและพี่ระเดชภูมิใจภูมิใจอย่างยิ่ง

ขณะที่บ้านใหญ่เอง ก็มีลูกสาวคนเล็กคลอดหลังพศินไม่กี่เดือน มีชื่อว่า พศิกา เป็นเด็กสาวว่าเงี้ยวน่ารัก เมื่อปีก่อน เธอสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่เมืองไทยไม่ได้ มัณฑนาจึงส่งมาอยู่กับพริญาณ์ และตอนนี้กำลังจะเรียนอยู่ปีหนึ่ง มหาวิทยาลัยเดียวกัน

ความรัก...ช่างทำให้คนเห็นแก่ตัวเหลือเกิน ปาณทัพบอรับความพ่ายแพ้อย่างไม่มีเงื่อนไข

เขายอมรับว่าหลงรักสาวน้อยในอ้อมกอดตั้งแต่ได้เห็นเธอครั้งแรกในรั้วมหาวิทยาลัย และเป็นความรักข้างเดียวมาตลอดหลายปี เขาไม่เคยกล้าหักทลายเธอ เพราะรู้สึกผิดมาตลอดว่า มารดาของตนเป็นฝ่ายแย่งบิดาของพริญาณ์มาจากมัณฑนา แม้จะด้วยเหตุผลใดก็ตาม เขาคิดเสมอว่ามารดาทำในสิ่งไม่ถูกต้อง และไม่เคยมองด้วยในเรื่องนี้ ความรักของเขาจึงเป็นรักคู่เดียวมา จนกระทั่งได้มีโอกาสใกล้ชิดพริญาณ์เมื่อพี่ระเดชมอบหมายให้เขาดูแลเธอ

หลังจากเรียนจบ หญิงสาวได้ช่วยงานมัณฑนา มารดาของเธอได้สามปี และต้องการเรียนต่อระดับปริญญาโท พร้อมหลักสูตรออกแบบเครื่องประดับระยะสั้น เพื่อนำไปพัฒนาบริษัทส่งออกอัญมณีของมารดาในอนาคต

โอกาสมาถึงมือโดยไม่ได้คาดหมาย!

เธอจำได้ในทันทีว่าเขาคือบุตรชายของเปรมสุดา เลขานุการบิดาของเธอ ในระยะแรกเขาพยายามคอยดูแลหญิงสาวในฐานะบุตรสาวของผู้มีพระคุณ แต่แล้วด้วยความใกล้ชิดของทั้งสอง ทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่เปลี่ยนไป

เขากับเธอพักอพาร์ทเมนต์ใกล้กัน เขาอาศัยอยู่กับเพื่อนหมอบจาก

ประเทศอินเดีย ส่วนเธอนั้นอยู่ตามลำพังที่ตึกถัดไป ดังนั้นเธอจึงชวนเขาไปกินข้าวที่บ้านทุกครั้งที่เขาว่างจากงาน โดยให้เหตุผลว่าเธอเหงาเมื่อต้องกินข้าวคนเดียว และเขาไม่มีกำลังใจมากพอที่จะต้านทานคำขอร้องของเธอได้เลย

เวลาผ่านไปไม่กี่เดือน เขาก็ตกหลุมรักอย่างถอนตัวไม่ขึ้น เธอเองก็เช่นกัน ยอมรับอย่างเอียงอายว่ามีใจให้เขา ปาณทัลิ้มความผิดของมารดา ลี้มพีระเดชไปจนหมดสิ้น ที่นี้ห่างไกลจากผู้คนในเมืองไทยคนละฟากโลก จะไม่มีอดีต ไม่มีปัญหาอันน่าขมขื่นใจมาขัดขวางความรักระหว่างเขากับเธอได้

เขาร้องขอพิรุธว่าอย่าเพิ่งบอกเรื่องนี้กับทางบ้าน โดยอ้างว่าพีระเดชอาจรังเกียจเขา และขอให้เรียนสำเร็จกันเสียก่อน จึงค่อยเรียนผู้ใหญ่

พิรุธนั้นเรียนสำเร็จตั้งแต่ปีกลาย แต่เธอต้องการอยู่รอเขาซึ่งยังต้องทำงานอีกหนึ่งปี จึงลงทะเบียนเรียนการออกแบบเครื่องประดับ พร้อมกับฝึกงานในบริษัทออกแบบอัญมณีเล็ก ๆ ในเมืองพอร์ตแลนด์ระหว่างรอคอยทันทีที่เขาสำเร็จหลักสูตร เธอก็วางแผนเดินทางท่องเที่ยวต่างเมือง ด้วยการขับรถไปแวะตามเมืองต่าง ๆ เป็นเวลาสามอาทิตย์ โดยเริ่มต้นขับรถจากพอร์ตแลนด์ เมืองหลวงของรัฐออริกอนไปลอสแอนเจลิส มาแวะที่ลาสเวกัส ก่อนจะเดินทางไปอีกหลายเมืองในอีกเกือบสามสัปดาห์ข้างหน้า

หลายวันที่ผ่านมา เป็นช่วงเวลาที่เขามีความสุขมากที่สุดในชีวิต พวกเขาค่อย ๆ ขับรถเลียบชายทะเลฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก แวะตามเมืองเล็ก ๆ ริมหาดจนมาถึงลอสแอนเจลิส

เมื่อมาถึง พิรุธนั้นก็อยากจะไปชอปปิงที่เบเวอลี่ฮิลล์ ที่นั่นเอง เขาแอบซื้อแหวนแต่งงานวงเล็ก ๆ ของทิฟฟานี่ แม้จะไม่ใช่เพชรเม็ดใหญ่ แต่เขาก็ภาคภูมิใจที่เป็นเงินก้อนใหญ่ซึ่งเขาสะสมมาหลายปี และตั้งใจว่าจะขอเธอแต่งงานที่ลาสเวกัส จึงแอบจองห้องพักเอาไว้ล่วงหน้า

เมื่อมาถึง เขาก็ชวนเธอขึ้นไปเที่ยวสวนสนุกบนยอดตึกของโรงแรม และขอเธอแต่งงานบนรถไฟเหาะตีลังกานบนยอดตึกนั่นเอง

เขามอ้ม เมื่อคิดถึงสีหน้าตื่นตะลึงพรึงเพริดของพิรุธซึ่งตกใจจนลี้มกรี๊ดร้องเมื่อรถไฟม้วนตีลังการอบแล้วรอบเล่า เธอตอบรับทั้งน้ำตา จากนั้นทั้งสองก็พากันมาที่โบสถ์เล็ก ๆ ซึ่งเคยเป็นที่จัดพิธีแต่งงานให้กับเอลวิส

ร็อกเกอร์สตาร์ของโลกกับภรรยา แล้วพิธีแต่งงานเรียบง่ายก็เริ่มต้นขึ้น... ไม่จำเป็นต้องมีพยาน มีเพียงเขากับเธอ ที่มีหัวใจตรงกันเท่านั้นก็เพียงพอ...

หนทางข้างหน้ายังเต็มไปด้วยขวากหนาม ไม่ว่าจะเป็ฯพระเดชหรือเปรมสุตา ทั้งสองต้องไม่พอใจการกระทำของเขาอย่างแน่นอน แต่เขาก็ตั้งใจด้วยความมุ่งมั่นว่า หัวใจรักของเขาและเธอ จะช่วยประคับประคองทั้งคู่ฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ที่เรียงรายกันอยู่เบื้องหน้าของพวกเขาไปให้จงได้!

๒

การเดินทางกลับพอร์ตแลนด์ของทั้งคู่เต็มไปด้วยความสุขจนล้นปริ่ม หลังจากได้ท่องเที่ยวไปอีกหลายเมือง ไม่ว่าจะเป็นร็อกกีเมาท์เทนในเดนเวอร์ โคโลราโดและมอนแทนา แวะหมู่บ้านเล็กๆ ที่ใช้เป็นฉากถ่ายทำภาพยนตร์หลายเรื่อง ซึ่งนักวิจารณ์ต่างชมว่าภาพสวย และมีธรรมชาติงดงามในช่วงสองอาทิตย์ หลังการแต่งงาน จากนั้นทั้งสองก็ขับรถกลับพอร์ตแลนด์ เพื่อเตรียมเก็บสัมภาระลงเรือกลับเมืองไทย

ป้าทซ์ขับรถมาจอดหน้าพาร์ตเมนต์ในตอนหัวค่ำ แล้วก็ชะงักไปจูบ ภรรยาสาวหมาดๆ ที่กำลังหลับไหล พิรญาณ์ปรือตาขึ้น และโน้มคอเขาเข้ามาจูบอย่างเร้าใจ ไม่ปล่อยยให้เขาแค่หยอกล้อ

“อืม เต๋ยวพันธ์ก็มาเห็นเข้าหรือก” ป้าทซ์ม้งำ แต่ยังไม่ยอมละจากจูมพิต “ถ้าพิณยังไม่หยุด พี่จะอุ้มพิณกลับบ้านพี่ก่อน แล้วพรุ่งนี้ถึงจะปล่อยกลับบ้าน” เขาขู่

“หยุดละคะ” พิรญาณ์หัวเราะคิกคัก “อืม จะว่าไปแล้ว เรากลับบ้านพรุ่งนี้ ก็น่าสนใจเหมือนกันนะคะ”

ป้าทซ์ส่งสายตาวานฉ่ำ คิดถึงคำคืนแสนหวานที่ทอดรอเบื้องหน้า แต่

แล้วทั้งสองก็ได้ยินเสียงรถยนต์คันหนึ่งแล่นมาจอดในช่องว่างสองช่องถัดไป พริญาณ์รีบขยับตัวออกห่างจากสามี เพราะไม่อยากแสดงความรักประเจิดประเจ้อ แล้วเธอก็เห็นพศิกาเดินผ่านหน้ารถไป น้องสาวของเธอไม่ได้เดินกลับ อพาร์ตเมนต์ตามลำพัง แต่กำลังคุยติดพันกับชายหนุ่มร่างสูง หน้าตาดีคนหนึ่ง ซึ่งตั้งใจฟังและเปล่งเสียงหัวเราะออกมาเมื่อพศิกาพูดอะไรบางอย่าง แล้วเธอก็เห็นน้องสาวเปิดประตูห้องพักเข้าไปพร้อมกับชายผู้นั้น

“นั่นใครคะ พศิกไม่เคยเห็นเพื่อนคนใหม่ของพี่น้ามาก่อน”

“ไหน” ปาณัทเข้มนมองตาม หลังจากเอื้อมมือไปหยิบกระเป๋าบรรจุข้าวของที่วางไว้เบาะหลัง ซึ่งเขาเก็บกุญแจห้องพักเอาไว้ จึงไม่ทันเห็นใคร

“เข้าห้องไปแล้วค่ะ เราลงไปดูกันเถอะ” พริญาณ์ทำเสียงไม่สบายใจ คำว่า กระเป๋าถือ แล้วรีบลงจากรถ ส่วนปาณัทเห็นหญิงสาวเดินลึ่ว ๆ ก็รีบล็อกประตูรถและตามไปติด ๆ

พริญาณ์เปิดประตูห้องพัก กวาดสายตาไปรอบห้อง แล้วก็พ่นลมหายใจออกมาเมื่อเห็นน้องสาวนั่งคุยกับผู้ชายคนหนึ่งที่เก้าอี้รับแขกคนละตัว ไม่ได้มีท่าทีสนิทสนมกันเป็นพิเศษอย่างที่นึกหวัง จึงเดินเข้าไปข้างใน แล้วส่งเสียงทักทาย

“สวัสดีจ้าพี่น้า มีแขกมาเยี่ยมหรือ”

“อ้าวพี่พศิกนั่นเอง กลับมาแล้วหรือคะ พี่น้าคิดว่าจะกลับดึกกว่านี้เสียอีก นี่เลยไปซื้ออาหารจีนมาเตรียมไว้ค่ะ คิดว่าพอกลับมาถึงคงหิวกันทั้งสองคน” หญิงสาวบอกผู้เป็นพี่ด้วยใบหน้าสดใส ก่อนจะหันไปทางชายหนุ่มที่เดินตามเข้ามา “ไซ้ใหม่คะพี่น้า”

ปาณัทไม่ได้ยินคำพูดของพศิกา สายตาของเขาจับจ้องอยู่ที่แขกของเธอ แล้วก็อุทานออกมาเสียงดัง

“พัณณ์ แกมาตั้งแต่เมื่อไหร่”

“สวัสดีครับพี่น้า สวัสดีครับพี่พศิก” ผู้ชายคนนั้นยกมือทำความเคารพผู้ใหญ่ “ผมมาถึงตั้งแต่วันแรกที่พี่ออกเดินทางแล้วครับ”

“อะไรนะ” ปาณัทอุทานอีกครั้ง “มาตั้งสามอาทิตย์แล้วหรือ แล้วทำไมแกไม่โทรไปบอกพี่ แล้วนี่แกพักอยู่ที่ไหน”

“พินซ์ให้เขาพักที่นี้ค่ะ” พติกาตอบหน้าตาซีอ “ก็เขาเป็นน้องชายของ พี่นนท์ พินซ์เลยไม่ห่วง อีกอย่าง เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่อยากรบกวนเวลา สวีตของพี่ทั้งสองนะคะ” เธอแกล้งไข หลังจกพบพคินนึ่งทำหน้าเศร้าสร้อยที่ หน้าตึกของปาดนัท ขณะที่เธอกำลังจะออกไปซื้ออาหารแซ่แข็งที่ซูเปอร์มาร์เกต จึงเดินเลยไปถาม เพราะเห็นว่าเป็นคนเอเชียเหมือนกัน ถึงได้รู้ว่า พคินแอบเดิน ทางมาเยี่ยมพี่ชาย ด้วยการนั่งรถเกรย์ฮาวนด์มาถึงที่นี่ และเหเงินค่าเดินทาง หมดเกลี้ยงกระเป๋าไปแล้ว พอรู้ว่าพี่ชายไม่อยู่ ก็ถึงกับคอดกเลยทีเดียว

พริฎณณ์นิ้วหน้า มองน้องสาวอย่างไม่ชอบใจ ทีให้ผู้ชายที่ไม่รู้จักมาพัก ค้างอ้างแรมด้วยตั้งหลายคืน แต่ก็ไม่กล้าต่อว่าอะไรมาก เพราะเขาเป็นน้องชาย ของสามี จึงถามไป

“แล้วพินซ์ให้พินซ์นอนที่ไหน”

“อ้อ ผมนอนตรงโน้นครับ” พคินชิงตอบ ซึ่ไปยังมุมห้องรับแขกที่มีเบาะ บางๆ และผ้าห่มวางอยู่ พริฎณณ์เบาใจ แม้จะรู้ว่าน้องสาวเป็นเด็กดี ไม่ประพฤติ นอกสู่นอกทาง แต่ก็เป็นคนใจอ่อน หัวอ่อน ซึ่สังสาร ก็กลัวจะพลาดท่าเสียที ผู้ชายได้ง่ายๆ แต่ดูจากท่าทางของทั้งคู่แล้ว เธอก็สบายใจขึ้น คิดว่าคงจะอยู่รวม บ้านกันด้วยความบริสุทธิ์ใจมากกว่า

“พินซ์รีบเก็บข้าวของเถอะ ไปนอนห้องพี่” ปาดนัทหน้าซีด ใบน้ำตา เขา เกร็งเครียดเมื่อบอกน้องชาย

“อย่าเพิ่งไปลึคะ กินข้าวกินปลากันก่อน พินซ์ขุดสำที่ไปซื้อฮอตแอนด์ ชัวร์ ซูปร้านโปรดของพี่นนท์มาเตรียมไว้ให้เลยนะคะ” พติการ้องห้าม

“อยู่ทานข้าวก่อนเถอะคะพี่นนท์” พริฎณณ์บอก “กลับไปก็ไม่มีอะไรทาน” ปาดนัทหลังเล นึกอยากขับรถไปส่งน้องชายกลับโอโรวาเป็นการด่วน เพื่อ ไม่ให้พคินได้พบเจอกับสองพี่น้องนี้อีกเลย แต่เขาก็ทำเช่นนั้นไม่ได้ เพราะ พริฎณณ์จะต้องส่งสัณฑ์

“ก็ได้ครับ” เขารับคำ แล้วก็เดินไปช่วยกรรยาถ่ายอาหารลงจานอย่างเคยชิน พร้อมกับยกสำรับมาตั้งที่โต๊ะอาหาร ขณะที่พริฎณณ์ยกน้ำผลไม้เย็นฉ่ำมาวาง เบื้องหน้า

“แล้วสองคนทานข้าวกันหรือยัง” พริฎณณ์ถามน้องสาว

“ทานแล้วค่ะ ไปทานตอนแะเช้าอะแหละค่ะ”

“เรารับทานกันเถอะ” ปาณัทชวน ไม่อยากทนนอยู่ในสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกอย่างนี้อีกแม้แต่นาทีเดียว

“ทำไมต้องรีบล่ะคะ” พศิกานินหัวหน้า “พัณณ์เขาก็อยู่มาตั้งสามอาทิตย์แล้ว และไม่ได้รับทนนอะไรเลย ยังช่วยทำงานบ้าน ทำกับข้าวให้พี่นซ์กินด้วยอีกต่างหาก พอพี่นซ์ไปคน พี่นซ์ตายหยังเขียดเลย นึกว่าต้องพึ่งเฮียแม่คกับท่านนายพล และอาหารแช่แข็งไปเกือบเดือน โชคดีที่ฟ้าประทานพ่อครัวตัวอ้อมมาให้” พุดจบบหญิงสาวก็หัวเราะขำตัวเอง ที่ไม่ต้องพึ่งพา แม่คโดนัลด์ และเคเอพีชอาหารจานด่วนของอเมริกัน

ปาณัทปวดหัวใจ ไซลิ ฟ้าช่างส่งพศินมาได้เวลาที่แย่มาก

“จ้ะนรี” พิศณณ์เริ่มอารมณ์ดีขึ้น มองไปหน้าคมคายของพศินแล้วก็นึกขม น้องชายของปาณัทอาจจะไม่คมเข้มเท่ากับพี่ชาย แต่ก็หล่อเหลาไม่ด้อยกว่า แต่ได้รูปหน้า จมูกโด่งและคิ้วเข้มเหมือนกัน และมีกิริยาสุภาพเรียบร้อย เธอเห็นสายตาของสองหนุ่มสาวมองกัน แล้วก็พอจะจับความรู้สึกลึกลับซึ่งที่อาจก่อตัวมาแล้วสักพัก แต่ยังไม่ถึงบ่งอาการกันอยู่ทั้งสองคน

พิศณณ์ยิ้มพึงพอใจ น้องชายของสามีหมาด ๆ นั้นเรียนเก่งไม่แพ้พี่ชาย แต่สนใจเลือกเรียนทางวิศวกรรมศาสตร์ ถ้าหนุ่มสาวคู่นี้สนใจกัน เธอก็ไม่ขัดขวาง แต่ก็ต้องเป็นไปตามความเหมาะสม

“มหาลัยเปิดเมื่อไหร่พัณณ์” ปาณัทถามขึ้น ข้าวปลาแทบไม่อยากแตะชูปร้อน ๆ ของโปรดนั้นรสชาติปร่าจนกลืนไม่ลง

“อาทิพย์หน้าครับ ปิดภาคฤดูร้อนเกือบเดือน ผมไม่รู้จะไปไหน เลยมาหาพี่นี่แหละ” พศินตอบพี่ชาย

“ก็ไหนแถวจะไปเดินป่ากับเพื่อน”

“ตอนแรกก็ตั้งใจอย่างนั้นครับ แต่งบประมาณไม่พอ ไม่กล้าขอพ่อ เลยเปลี่ยนใจมาที่นี่แทน”

ปาณัทสะดุ้งเฮือก เมื่อน้องชายเอ่ยคำว่าพ่อขึ้นมา

“แล้วจะมาที่นี่ทำไมไม่บอกล่วงหน้า พี่จะได้ฝากกุญแจห้องไว้ให้”

พศินยื่นจมูกนิดหนึ่งก่อนตอบ

“ผมเก็บเสื้อผ้าเตรียมเดินป่าแล้ว ไ้จอร์จ ที่เป็นหัวหน้ากลุ่มเรียกเก็บเงินวันนั้นเลย มันมาเพิ่มค่าหัวภายหลัง บอกว่าราคาแพงขึ้น เราทุกคนก็จ่ายไม่ไหวเลยแยกย้ายกันกลับ ผมก็เลยกระโดดขึ้นกระยาสารดมาที่นี่ ไม่อยากอยู่ซัมเมอร์ที่บ้านคุณแมร์คนเดียว” เขาเอ่ยถึงสตรีชราที่แบ่งห้องใต้ดินให้เช่ารายเดือนราคาถูก

ปาณัทแอบกลอกตา ทุกอย่างดูจะลงตัวพอเหมาะพอดีกันไปหมด น้องชายมาขณะที่เขาออกเดินทาง เปิดโอกาสให้พคินกับพคิการู้จักมักคุ้นกัน และเขาพอจะดูออกว่าหนุ่มสาวเริ่มมีใจให้กันเพราะความใกล้ชิด แต่สองคนนี้จะรักกันไม่ได้อย่างเด็ดขาด หัวเด็ดตีนขาดอย่างไร เขาจะต้องรีบกับน้องชายออกไปจากชีวิตของพคิกให้ได้

“เอาเถอะ มาแล้วก็ไม่เป็นไร ไปพักอยู่กับพี่ แล้วก่อนเปิดเรียนพี่จะไปส่ง”

“ครับพี่นนท์” พคินรับคำ แล้วก็เดินไปเก็บเสื้อผ้าที่มุมห้อง ซึ่งพับไว้อย่างเป็นระเบียบ แล้วหันไปบอกเพื่อนใหม่ “ผมไปก่อน ห้องพี่นนท์อยู่ข้างๆ นีเอง เอาไว้พู่นึกกลับมาฟังก้อนส์เล่าต่อ กำลังสนุกเลย”

“ได้เลย พี่นนท์จะมาเมื่อไหร่ก็ได้ หรือจะไปโยนโบว์ ดูหนังกันก็ได้ พี่นนท์ว่าง”

“โอเค โยนโบว์ก็ดีเหมือนกัน วันนั้นแพ้นั้นชิวเฉียด ลูกผู้ชาย จะยอมแพ้นักหญิงไม่ได้” พคินหัวเราะเบาๆ

“แหม ก็ตัวเองหัดโยนเป็นครั้งแรก ได้ขนาดนั้นก็ดีแล้วจะบอกให้ ตัวเองนะมีแรงเยอะ แต่ยังไม่ถูกหลัก เดี่ยวหัดบ่อยๆ ก็เป็นเอง คราวหน้าพี่นนท์นะแหละจะสู้พี่นนท์ไม่ได้”

“ไม่เป็นไร พี่นนท์ยอมให้พี่นนท์ก็แล้วกัน” อีกฝ่ายรอมชอม แล้วก็ได้ยินเสียงหัวเราะกังวานดังคริสตัลเนื้อดีของพคิก

“สองคนนี่ชื่อคล้องจองกันดีนะคะ” พิรญาณ์ที่นั่งฟังหนุ่มสาวคุยกันออกความเห็น แต่ไม่ทันสังเกตอาการตัวแข็งทื่อของสามีนั่งข้างตัว “ชื่อจริง พคินกับพคิก ชื่อเล่น ก็พัฒน์กับพันธ์ แปลกจริง ๆ”

ปาณัทเงยบกริบ ไม่ออกความเห็นใด ๆ ทั้งสิ้น ตั้งหน้าตั้งตาดักอาหารเข้าปากอย่างรวดเร็ว เมื่อน้องชายเก็บเสื้อผ้าเสร็จแล้ว เขาก็นั่งรอพิรญาณ์ที่ปกติ

จะรับประทานอาหารชนิดเดียวจนเสร็จ แล้วช่วยเก็บจานไปล้างขณะที่พิรญาณ์เก็บโต๊ะอาหาร

“ไปกันเถอะพัณณ์” ปาณท์เอ่ยชวนเมื่อเซ็ดจานจนแห้งแล้ว อยากจะวิ่งออกไปจากห้องนี้ใจจะขาด

“พื้เนนท์ดูแปลกๆ ซอบกล” พติกาโน้มหน้า “ดูลูกลี้ลูกนยังงักก็ไมรู้”

“พื้เนกว่าพื้รู้ลี้คนเดียวลี้ยอีก” พิรญาณ์หัวเราะเบา ๆ “ทำหน้าเหมือนเห็นผี”

ปาณท์ยกมือลูบหน้าเบา ๆ พยายามพื้เนย้มออกมาอย่างสุดความสามารถ

“พื้เห่น้อย” เขาแก้ตัว “ซั้บรถมาตั้งไกลนะ”

“จริงลี้นะ เหม พื้เนลี้มไปไต่ยงิงเนี้ย” พิรญาณ์ทำหน้าที่เสียใจ ก่อนจะเดินไปควงแขนสามีมืด ๆ และหันไปทางน้องสาว “ก่อนกลับ พื้เนอยากบอกข่าวดีกับน้องๆ ก่อนคะ”

ปาณท์ทำหน้าที่พะอืดพะอม แต่ก็ยอมยื่นข้างตัวภรรยาโดยดี

“พื้มีข่าวดีจะบอกจ้า” พิรญาณ์ยิ้มกว้าง “พื้กับพื้เนนท์แต่งงานกันแล้วจะเราเข้าโบสถ์ที่เอลวิสแต่งงานที่ลาสเวกัส พื้ซึ่งจมน้ำตาไหล ร้องไห้เป็นปีบๆ เลย”

“กรี๊ด” พติกาลุกขึ้นกระโดด ดวงหน้าหวานดีอกดีใจ “จริงหรือคะโรแมนติกสุดๆ บอกหน่อยลี้คะว่าพื้เนนท์ขอพื้เนแต่งงานยังงิง”

“โห ตอนขอแต่งงานเป็นตอนที่รู้ความโรแมนติกลี้ันดี” พิรญาณ์ถลอกตาเมื่อนึกถึงขณะที่อยู่บนรถไฟเหาะตีลังกา “รู้ใหม่ว่าพื้เนนท์ขอพื้เนแต่งงานบนรถไฟเหาะ พื้ตกใจจนลี้มกรี๊ดเลย”

“จริงหรือคะ” พติกาหัวเราะเสียงดัง “น่ารักจ้งเลย ใครว่าไม่โรแมนติกพื้เนนท์ว่าโรแมนติกจะตาย”

“ผมก็ว่าโรแมนติกออก” พติเนเสริมขึ้นมา “ไม่อยากจะเชื่อเลยว่เห็นพื้เนนท์เงียบๆ ซริมๆ แบบนี้ จะหวานกับเขาเป็นเหมือนกัน”

“คบกันมาตั้งหลายปี กว่าจะบอกรักยังอายแทบตาย” พิรญาณ์พยักหน้าหงิกๆ ได้ที่กระเช้าสามีมืดใหญ่ “พื้ยังแอบนึกในใจว่า ถ้าพื้เนนท์ไม่ขอแต่งงานพื้จะเป็นคนขอแ่แต่งงานเอง” พุดจบ ทั้งสามก็หัวเราะครื้นเครง ยกเว้นปาณท์ที่อยากหัวเราะ แต่ก็หัวเราะไม่ออก

“แล้วพี่พินบอกแม่กับพ่อหรือยังคะ” พติกาถามขึ้นเมื่อคิดได้

“ยังจะ พี่กับพี่นัทตั้งใจจะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ พอกลับเมืองไทย พี่นัทจะให้พี่ใหญ่ไปสู้ออกกับพ่อแม่ แล้วจะจัดงานแต่งงานที่โน่นล่ะ”

“อ้อ” พติกาพยักหน้า ลากเสียงยาวเหยียด “ดีเหมือนกันคะ ได้ฤกษ์เมื่อไหร่ต้องรีบบอกพี่นัทนะคะ จะได้เตรียมชุดสวย ๆ แล้วจัดตารางเรียนแต่เนิ่น ๆ”

“แน่นอนจ้า พี่จะบอกพี่นัทเป็นคนแรกเลย”

“ผมก็จะกลับไปแน่นอน” พตินรีบบอก “จะไปทำความรู้จักคุณพ่อคุณแม่ของพี่นัทด้วย” เขาบอกเป็นนัย ทำให้สาวน้อยแค้นแดงแจ๋เอียงอาย

“ใจเย็น ๆ ก่อนพ่อหนุ่ม” ปาณัทแทรก “อายุแค่นี้ ควรจะตั้งใจเรียนก่อนดีกว่า ถึงเวลาสมควรแล้วค่อยคุยกัน”

พตินไม่ตอบ แต่ยิ้มพราย เมื่อสะพายเป้ขึ้นบ่า และหันไปทูลูตาให้สาวน้อย

“รู้งี้ผมจะแวะมาใหม่ อย่าลืมนัดของเราล่ะ”

“ไม่ลืมนั่นนอ บายจ้า” พติกาโบกมือ มองชายหนุ่มเดินลับประตูไปพร้อมกับปาณัท ทันทีที่ประตูปิดลง เธอก็หันมามองกว้างให้กับพี่สาว “พี่นัทชอบเขามากค่ะพี่พิน เขาน่ารักมากเลย เอาใจเก่งเก่ง คุยก็เก่งและฉลาดมั่ง ๆ นี่อีกไม่กี่วันเขาก็จะกลับแล้ว ใจหายจังเลย กว่าจะได้เจอกันอีกก็ปิดเทอมฤดูหนาวโน่นแน่ะ ตั้งหลายเดือน”

“ใจเย็น ๆ น้องรัก” พิรญาณ์ปรามน้องสาว ที่เกาะแขนเธอกระโดดเหิง ๆ ข้างกาย “ชอบก็ต้องเก็บไว้ในใจนะจ๊ะ เป็นสาวเป็นนาง อย่าไปแสดงออกจนเกินงาม”

“พี่พินไม่ว่าอะไรไหมคะที่พี่นัทชอบเขา เราจะได้เป็นครอบครัวที่รักกัน เห็นยวแน่นอนยังงั้นละคะ พี่แต่งงานกับพี่ น้องคบกับน้อง ถ้าหมั้นดูแลต้นรักกัน เหมือนพี่พินกับพี่นัท...” พติกาทำหน้าที่เคลิ้มฝัน “เราคงจะได้แต่งงานกันแน่”

“ตายสาวน้อย” พิรญาณ์ตีเฝียะไปที่ต้นแขนของน้องสาว “น่าต๊จริง เป็นผู้หญิงยิ่งเรือพุดก่อนได้ยังงั้น”

“พี่นัทไม่พูดก่อนหรือคะ แหม ของอย่างนี้ต้องไว้ตัวสิคะ แต่พี่นัทรู้แหละว่าเขาชอบพี่นัทเหมือนกัน เขาเกริ่น ๆ มาหลายครั้งแล้ว แต่พี่นัททำไม่รู้ไม่ชี้ เขา

ก็รักใหญ่”

“เอาเถอะจ้ะ รักกันชอบกันพี่ไม่ห้าม แต่ก็ต้องรอเวลาให้โตกว่านี้หน่อย รักกันให้เกียรติกันก็ดีแล้วจ้ะ”

“เรื่องนั้นพี่พิณไม่ต้องห่วงค่ะ พี่นซ์จะให้โอกาสเขาพิสูจน์ตัวเองค่ะ”

“ดีแล้วจ้ะ เอ้า เตี่ยพี่ไปอาบน้ำอาบท่าก่อน เดินทางมาเหนื่อยๆ เหนียวเนื้อเหนียวตัวไปหมดแล้ว” พิณญาติขอตัว และส่ายหน้าเอ็นดูน้องสาวที่ดูเหมือนกำลังตกอยู่ในอาการคลั่งรัก เธอลากกระเป๋าเดินทางเข้าไปในห้องส่วนตัว และอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเตรียมนอน จนกระทั่งได้ยินเสียงทุบประตูโครม ๆ ก่อนที่พิณจะถลันผ่านประตูเข้ามาด้วยใบหน้าที่ตื่นตระหนก!

“พีนนท์ว่าพีนซ์น่ารักไหมฮะ ผมคิดว่าผมกำลังตกหลุมรักเสียแล้ว” พินยอกมือกุมอก ปล่อยเสียงพีนท์ทำท่าหมดแรงเมื่อเอ่ยถึงหญิงสาวในดวงใจ โดยไม่ทันสังเกตสีหน้าเคร่งเครียดของพี่ชาย

“แสบกับพีนซ์ไม่ได้อย่างเด็ดขาดนะพินน์ เพราะว่าเขาเป็นลูกสาวของพ่อ!” ปาณท์โผล่ออกมาทันทีที่ปิดประตูตามหลัง

“อะไรนะครับ” พินนงงัน เหมือนถูกก้อนทุบลงไปบนกะโหลกหนา ๆ ความเป็นจริงค่อย ๆ ซึมซาบเข้าสู่สมองเชิงช้า จิตใจส่วนหนึ่งต่อต้านไม่ยอมรับรู้ความจริงอันน่าเจ็บปวด แต่เมื่อหนีความจริงไปไม่พ้น ร่างกายของเขาก็ช้ำหน้า

“เขาเป็นลูกสาวของบ้านใหญ่ เป็นลูกของคุณพ่อกับคุณแม่น้า พีนซ์เป็นน้องสาวต่างแม่ของแก”

พินทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาอย่างไร้เรี่ยวแรง หัวใจแหลกสลายไปในพริบตา เสียงที่หลุดลอดจากปาก ไม่ดังไปกว่าเสียงกระซิบ

“ไม่จริง ไม่จริง พีนนท์โกหกผมใช่ไหม พี่กำลังโกหกผมใช่ไหม”

“พี่จะโกหกแกทำไม นี๋ ดูรูปนี้เสียก่อน” ปาณท์หยิบกรอบรูปขนาดแปดนิ้วมายื่นให้น้องชายดู “นี่ภาพครอบครัวของพิณ นั่นพ่อของพินน์กับภรรยาของเขา”

“ผมไม่เคยคิดเลย” พินพึมพำ ใบหน้าหมองเศร้า “พ่อขอร้องไม่ให้ผม

ถามเรื่องบ้านใหญ่ ผมก็ไม่ยุ่ง เพราะไม่อยากทำให้ท่านเสียใจ แต่ทำไมต้องเป็นคุณพันธ์ด้วย ถ้าผมรู้มาก่อน ผมจะไม่ยุ่งกับเธอเลย แล้วทำไม ทำไม แล้วทำไม พี่นทร์ถึงคบกับคุณพิณ ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แก่ใจอยู่แล้ว” พคินย้อนถาม คราวนี้ปาณห์เป็นฝ่ายสิ้นเรี่ยวแรง ทิ้งกายลงบนเก้าอี้ถัดจากน้องชาย

“พี่รู้ว่ามันไม่ถูกต้อง มันไม่ควรเกิดขึ้นตั้งแต่แรกแล้ว แต่พี่ห้ามใจตัวเองไม่ได้เลย” ปาณห์สารภาพตามตรง “พี่หลงรักพิณมาตั้งแต่เธอเรียนมหาลัย พอห่างออกมาก็พยายามทำใจ แต่คุณพ่อส่งพิณมาเรียนถึงที่นี่เพราะอยากให้พี่คอยดูแล แล้วพี่ก็ตกหลุมรักเธอจนหมดใจ ผินต่อไปอีกไม่ไหว”

“แต่พี่แต่งงานกับเธอแล้ว” พคินทำหน้ายุ่งยากใจ เรื่องของปาณห์ดูเหนื่อยยิ่งกว่าเรื่องของเขาเสียอีก “แล้วถ้าแม่รู้เข้า ท่านจะต้องเสียใจ ที่พี่...”

“ใช่ ที่พี่ออกตัณญต่อผู้มีพระคุณ คุณพ่อไว้ใจพี่ถึงส่งลูกสาวมาเรียนที่เมืองเดียวกัน แต่พี่กลับเลวทรามต่ำช้า ฉวยโอกาสจากความไม่รู้ของเธอ”

“แล้วพี่นทร์คิดจะทำอย่างไรต่อไป” พคินถาม

“พี่ตั้งใจจะพาคุณพิณไปจดทะเบียนสมรสที่แอลเอ แล้วค่อยบินกลับเมืองไทย แค่นี้โบสถ์ที่เวกัสยังไม่สมบูรณ์ถูกต้องตามกฎหมาย มันเป็นพิธีผูกมัดทางใจเท่านั้น”

“แต่พี่กับเธอ...”

“ใช่ แก่เข้าใจถูกต้องแล้ว พี่ต้องการผูกมัดเธอ ด้วยตัว หัวใจ และกฎหมาย พี่หวังว่าความรักที่พี่มีต่อเธอ จะช่วยให้เธอเข้าใจพี่ และเราสองคนจะช่วยกันประคับประคองความรักผ่านพ้นอุปสรรคไปได้”

พคินมองใบหน้าหมองคล้ำของพี่ชายด้วยความไม่สบายใจ ยอมรับแต่โดยดีว่าความรักของตนนั้นมันอ่อนต้องจบลงเพียงเท่านี้ ถึงจะชอบมากแค่ไหน ก็เป็นไปไม่ได้

“ถ้าอย่างนั้น ผมก็ขออวยพรให้พี่โชคดี ขอให้ความรักของพี่ชนะทุกสิ่ง”

“ขอบใจแก่มากพ่ะย่ะค่ะ”

“พรุ่งนี้ผมควรจะกลับไปโอวาแล้ว ยิ่งจากไปเร็วเท่าไร ก็ยิ่งเจ็บปวดน้อยเท่านั้น” พคินตัดสินใจ “ผมหวังว่าอีกไม่นานพี่นทร์คงจะลืม”

ปาณห์มองน้องชายด้วยสายตาวัดราว โชคดีเหลือเกินที่เขาไม่ได้เป็น

สายเลือดของพีระเดช ไม่เช่นนั้น เขาคงจะเจ็บปวดไม่แตกต่างจากน้องชาย แต่ถึงกระนั้น เขายังไม่มั่นใจว่าความรักระหว่างเขากับพิรญาณ์จะผ่านพ้นอุปสรรคไปได้ง่ายๆ

“พรุ่งนี้พี่จะไปส่งพี่ณแต่เช้า” ปาณัทพูดจบ ก็ได้ยินเสียงทุบประตูดังรัวขึ้น เขาหันมาสบตาน้องชาย ความหวาดระแวงแล่นปลอบไปตามกระดูกสันหลัง...

พิคิกาเดินไปเก็บเบาะนอนของพคินหลังจากพี่สาวเดินเข้าห้องไป เธอหอบข้าวของเข้าไปเก็บเรียบร้อยแล้วก็ตั้งใจออกมาจัดห้องทับให้เช้าที่ แล้วก็เห็นซองหนังสือดำตกอยู่ในซอกข้างตู้ ซึ่งเคยเป็นที่วางกระเป๋าเสื้อผ้าของพคิน เธอจึงหยิบซองนั้นขึ้นมาด้วยความสงสัย พอเปิดออกก็เห็นพาสปอร์ต และซองจดหมายสีขาว ซึ่งเป็นจดหมายรับรองของมหาวิทยาลัย และเอกสารจุกจิกอีกสองสามอย่าง เธอกำลังจะปิดซอง แต่แล้วก็อดอยากรู้อยากเห็นไม่ได้ว่ารูปในพาสปอร์ตของพคินจะหล่อเหลาเหมือนตัวจริงหรือไม่

เธออมยิ้ม ตั้งใจจะเอาไปล้อเลียนเขาเสียหน่อยถ้าเจอกันวันพรุ่งนี้ พคิกาเปิดพาสปอร์ตแล้วก็หัวเราะก็ออกมา เมื่อเห็นภาพเขาตัดผมทรงนักเรียนสั้นเก๋เรียนติดหนังศีรษะ แต่ยังคงคมสัน สายตาของเธอไล่ไปตามตัวอักษรอยากรู้ว่าเขาเกิดเมื่อไร จะได้แอบเซอร์ไพรส์เขาเสียหน่อย แล้วเธอก็สะดุดกึกกับนามสกุลของเขา

‘เกียรติดำรงกุล’

พิคิกานิ่งหน้าด้วยความสงสัย เขาเป็นญาติทางไหนของเธอหรือเปล่าถึงได้นามสกุลเดียวกัน เท่าที่จำได้ บิดาของเธอก็มีแต่พี่สาวน้องสาว หรือว่าเขาจะเป็นญาติห่างๆ แต่ก็แปลก จะเป็นญาติห่างๆ ไปได้อย่างไร เมื่อเขาเป็นลูกชายของเปรมสุดา เลขาธุการของบิดาเธอ และเป็นน้องชายของปาณัท

แรงสังหรณ์ประหลาดแล่นวูบเข้ามาในใจ มือของเธอเย็นเฉียบเมื่อวิ่งไปเคาะประตูห้องนอนของพี่สาว

พิรญาณ์หน้าซีดเผือดเมื่อกวาดสายตาไล่ไปตามตัวอักษรบนพาสปอร์ตโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง พิรญาณ์ก็วิ่งออกจากห้อง มุ่งหน้าไปยังอพาร์ทเมนต์ของ

ปาณัถ พคิการึบวิ่งตามไปอย่างรวดเร็ว ก็เห็นพี่สาวของเธอหุบประตูห้องโครม ๆ
พร้อมตะโกนเรียกเสียงดัง

พอประตูเปิดออกพิรุธาก็ยกพาสปอร์ตขึ้นสูงแล้วถามด้วยเสียงเจือ
สะอื้น น้ำตานองหน้า

“นี่มันหมายความว่ายังไง มันหมายความว่ายังไง!”

๓

“ไม่จริง ไม่จริง พี่นนท์โกหก ไม่จริง ไซ้ไหมพัฒน์ พี่นนท์โกหก พันซ์ ไซ้ไหม” เสียงกรีดร้องของพศิกาดังลั่นห้องหลังปาดหัวเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้หญิงสาวทั้งสองฟังโดยละเอียด เมื่อหลักฐานมัดตัวแน่นหนาขนาดนี้ปาดหัวก็ไม่รู้จะปิดบังอย่างไรต่อไป พิรญาณ์นั่งนิ่งฟังด้วยน้ำตานองหน้า แม้ใบหน้าจะซีดเผือดด้วยความตกใจและเสียใจ แต่ก็ไม่แสดงอาการฟูมฟายตั้งน้องสาวที่วิ่งเข้าไปเขย่าแขนพศิน พี่ชายร่วมสายเลือดบิดาเดียวกัน

“ผมก็อยากให้เป็นเรื่องเข้าใจผิดเหลือเกิน” พศินเสียงแหบแห้ง ใบหน้าของเขาก็ซีดเซียวพอ ๆ กัน “ผมไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าพันซ์เป็นลูกสาวของพ่อ ถ้าพี่นนท์ไม่บอก...ผม...ผม...เสียใจเหลือเกิน”

พศิกาปล่อยโฮอย่างไม่อาย เธอกรีดร้องฟูมฟาย ขณะที่พิรญาณ์ได้แต่ปล่อยน้ำตาไหลริน ดวงตาบอบช้ำของเธอเป็นสิ่งเดียวที่บอกให้ปาดหัวรู้ว่าภรรยาของเขานั้นสะเทือนใจมากเพียงไร

“พี่นนท์รู้เรื่องทุกอย่างมาโดยตลอดแต่ไม่เคยคิดจะบอกเรื่องนี้กับพิณเลย พี่คิดจะปิดบังเรื่องนี้ไปอีกนานเท่าไรคะ” พิรญาณ์สะอื้น “แล้วถ้าพิณรู้มาตั้งแต่แรก...เรื่องของเราจะไม่มีวันเกิดขึ้นเป็นอันขาด...แต่ตอนนี้...มันสายเกินไป

แล้ว... พี่นทร์ช่างเห็นแก่ตัวเหลือเกิน เห็นแก่ตัวจนไม่นึกถึงหัวอกของใคร ทั้งนั้น”

“ไม่ใช่ออย่างนั้นนะพิน” ปาณัทคุกเข่าลงเบื้องหน้าภรรยา พร้อมกับรวบรวมมือของหญิงสาวเอาไว้เมื่ออธิบาย “พี่รู้ทุกอย่าง แต่พี่ไม่ได้เป็นผู้ก่อ พี่ไม่เคยเห็นด้วยกับแม่ แต่พี่เป็นลูก พี่จะไปห้ามอะไรท่านได้”

พิรญาณ์ดึงมือออกจากการเกาะกุมอย่างรังเกียจ เธอขยับตัวหนีและปรายตามองชายหนุ่ม

“พี่นทร์ห้ามได้ แต่ไม่ยอมห้าม ก็ในเมื่อบ้านของพินเป็นแหล่งเงิน แหล่งทองของพี่... ฮี... ถ้าเดาไม่ผิด ปานนี้คงจะกอบโกยกันจนหน้าใจแล้วสินะ ได้เงินไม่พอ ยังต้องมาหลอกลวงกันอีก ได้ทั้งเงินได้ทั้งตัว คงจะสาสมใจกันแล้วสิ” พิรญาณ์กัดริมฝีปากที่สั่นระริก เธอไม่กรีดร้องเหมือนน้องสาว แต่ภายในจิตใจก็คั่งแค้นหัดเทียมกัน โกรธทั้งบิดา ทั้งปาณัท รวมไปถึงเปรมสุดามารดาผู้เห็นแก่ตัวของเขาคิดด้วย

“โอ้ พินทำไมพูดแบบนี้ล่ะจ๊ะ พี่รักพินนะ รักมาก ความรักที่พี่มีให้พินนั้นเป็นความรักจากหัวใจอันบริสุทธิ์ ไม่เคยหวังเงินทองอะไรจากพินเลย พี่อยากให้เราไม่ต้องคำนึงถึงเรื่องผู้ใหญ่ อยากให้เราคิดถึงแต่ความรักของเราที่มันคงเท่านั้น เรามาช่วยกันแก้ไขปัญหานี้ไม่ได้หรือจ๊ะ” ปาณัทอ้อนวอนภรรยาพยายามยื้อแขนของเธอเอาไว้

“พวกคุณเห็นแก่ตัว หลอกพี่พิน หลอกฉัน...” พดิกากรีดร้อง ชี้น้ำตาคราดทั้งพี่ทั้งน้อง “แม่ของพวกคุณใจร้าย แย่งพ่อของฉันได้ลงคอ เลว ชั่วช้า สารเลวทั้งแม่ทั้งลูก”

ปาณัทคอดอก ขณะที่พินเองก็นิ่งฟังด้วยหัวใจปวดร้าว เพราะเถียงไม่ออกสักคำ

พิรญาณ์มองสองพี่น้องด้วยสายตาสุดแสนรังเกียจ ดึงมือออกจากการเกาะกุมของปาณัทและลูกเดินไปยืนข้างน้องสาวของตน

“เมื่อทุกอย่างเปิดเผยออกมาเช่นนี้ก็ดีแล้ว ที่ผ่านมามีฉันถือว่าให้ท่านเรื่องระหว่างเราสองคนจบเพียงเท่านั้น” พิรญาณ์สะบัดสัมพันธ์รักที่ยาวนานหลายปีเพียงเท่านั้น สรรพนามเรียกตัวเองและปาณัทเปลี่ยนไป กลายเป็น

คนแปลกหน้าต่อกันในบัดดล

“ไร้พิน อย่าทำแบบนี้...” ปาณัทปวดร้าวใจอย่างสุดแสน น้ำตาถูกผู้ชาย ผุดขึ้นมาคลอหน่วยตา “ทำไมพินไม่คิดถึงเวลาที่เราพุ่มพักความรักมาด้วยกันมานาน”

“ฉันโง่ให้คุณหลอกมาหลายปีต่างหากล่ะ” พิรญาณ์กระซกเสียงแหบจะเป็นตวาด “คุณทำได้ยังไง คุณหลอกหลวงฉันมานานขนาดนั้นได้ยังไง หัวใจของคุณมันทำด้วยอะไร ทำไมถึงได้ดำเหมือนอีกาเช่นนี้”

น้ำตาถูกผู้ชายจวนเจียนหยด ปาณัทเสียใจเหลือเกินที่ความรักของเขา กลายเป็นความหลอกหลวง หัวใจที่เขามอบให้เธอ กลายเป็นหัวใจดำมืดราวอีกา เขาพยายามอ้อนวอนอีกครั้ง

“พี่รักพินมากนะคนดี รักพินตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกัน พี่เองก็เสียใจมากที่แม่ตัดสินใจเช่นนั้น และไม่เคยเห็นด้วยกับท่านเลย”

“คุณคิดว่าแค่คำพูดไม่กี่คำจะทำให้ฉันเชื่อคุณง่าย ๆ อย่างงั้นรี” พิรญาณ์เหยียดหยัน “บ้านหลังใหม่ของคุณ ที่ดินแปลงใหญ่ในบ้านจัดสรร นั่นคงเป็นเงินที่พ่อขนาจากแม่ของฉันไปให้แม่ของพวกคุณ ลำพังเงินเดือนข้าราชการของพ่อ ไม่มีปัญญาซื้อได้แน่” เธอปรามาส “กอบโกยกันไปจนอิมหนาสำราญ โดยไม่ต้องมาสนใจว่าพวกฉันจะเป็นตายร้ายดียังไง จะถูกพวกคุณทำร้ายจิตใจแสนสาหัสแค่ไหน”

“ไม่จริง พี่ไม่เคยทำแบบนี้ เรื่องบ้านใหม่นั้นพี่ไม่เคยถามแม่...” ปาณัทหลบตาอูบ เมื่อคิดถึงว่าคำพูดของพิรญาณ์อาจเป็นความจริง พี่ระเดชอาจเบียดบังเงินส่วนนั้นมาจากมัทนา มารดาของพิรญาณ์

“เห็นไหมล่ะ คุณก็อธิบายไม่ได้” พติกาเดินเร็ว “ไอ้พวกกรีนไร ชอบเกาะคนอื่นกิน”

“น้องพินซ์”

“คุณพินซ์”

ชายหนุ่มทั้งสองอุทานออกมาด้วยความตกใจที่ถูกต้องว่าหยาบคายเช่นนั้น แม้จะเป็นจริง แต่ไม่มีใครชอบใจที่ถูกต้องว่าเช่นนั้น

“น้องพินซ์ไม่ต้องห่วง พี่จะสะสางเรื่องนี้ให้เร็วที่สุด” ปาณัทรับปาก

สองสาว ก่อนจะบอกพิรญาณ์ “เมื่อปัญหาทุกอย่างจบลงแล้ว พี่อยากให้เราหันหน้าเข้าหากัน”

“คุณคิดหรือว่าเรื่องนี้จะยุติลงง่าย ๆ พี่พิณไม่มีวันหันกลับไปหาคุณอีกแน่” พติกาที่อารมณ์เดือดดาลกว่า พุดแทรกพี่สาวและพรำรำพัน “คุณทำลายครอบครัวฉัน แล้วยังมีหน้ามาบอกว่าจะสะสางอีกอย่างนั้นระอะ คอยดูนะ ฉันจะบอกพ่อให้เลิกกับแม่ของคุณ ฉันจะเอาพ่อของฉันกลับมาให้ได้”

พิรญาณ์มองน้องสาวด้วยความสะเทือนใจ พติกาเป็นลูกแห่งติดพ่อแม่มาตั้งแต่เด็ก ๆ เธอรักและเทิดทูนพ่อมาก เมื่อผิดหวังก็ยอมทำใจได้ยากลำบากยิ่งนัก จึงได้ขู่แบบเด็ก ๆ โดยไม่คิดวาระเรื่องจิตใจของผู้ใหญ่นั้นซับซ้อนเกินกว่าจะให้เด็ก ๆ มาสั่งทำอย่างโน้นอย่างนี้ได้ง่าย ๆ

พติกาอารมณ์ร้อน แม่จะขู่และกรีดร้องไปนานแล้วก็ไม่เห็นหน้าใจ เธอวิ่งออกจากห้องพักของป้าทันทีกลับไปห้อง ตั้งใจจะโทรไปหาบิดาที่เมืองไทยทันที

เมื่อพิรญาณ์เห็นน้องสาวผลุนผลันจากไป เธอก็หันมองสามีที่เพิ่งสาบานรักไม่นานมานี้ด้วยสายตาร้าวรานใจอย่างสุดแสน

“พ่อกันที่สำหรับความไว้วางใจ ตอนนี้ไปขอเธออย่าได้เจอเจอกันอีกเลย”

“พิณ!” ป้าณหฤดาเข้าไปขวางร่างบางเอาไว้ ไม่ยอมให้เธอออกจากประตูตามพติกาไปได้ ฝ่ายพิณเมื่อเห็นพี่ชายตั้งใจ้องอนกรรยา เขาก็เดินเลี้ยวเข้าไปในห้องนอน หลบเข้าไปเลียแผลใจของเขาตามลำพัง เขาหันมองป้าณห์ที่กำลังพยายามมอดร่างแข็งทื่อของพิรญาณ์ พิศินถอนใจสงสารทุกคนที่เจ็บปวดในสิ่งที่ผู้ใหญ่ก่อ รวมถึงตัวเขาและพติกาด้วย

...เขามองพี่ชายด้วยความเห็นใจ...แต่ก็มองไม่เห็นหนทางของป้าณห์เลย...

“พี่ไม่ยอม พี่ไม่ยอมเลิกกับพิณง่าย ๆ แบบนี้ เรารักกันไม่ใช่หรือ พิศินบอกรักพี่ในคืนแต่งงานของเรา และบอกว่าจะฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ไปด้วยกัน แต่ไม่เคยมีกี่วันพิณก็ล้มสัญญาของพิณแล้ว” ป้าณห์กอดรัดร่างพิรญาณ์แน่น ชุกชบลงบนเรือนผมหอมกรุ่นของร่างบางที่บัดนี้เย็นแข็งทื่อไม่ต่างจากหุ่นที่มีลมหายใจ

“ความรักของฉันมันจบสิ้นลงไปแล้วทันทีที่รู้ว่าแม่ของคุณทำอะไรรักกับ

ครอบครัวของฉัน และคุณหลอกลงฉันมาตลอดหลายปีที่ผ่านมา” เสียงของ พิรญาณ์เย็นชา ไม่ดีนร้อนผลึกใส แต่เย็นนิ่งแสดงความรังเกียจลึกลับฝังของเขา เสียเต็มประดา

“พินิจ... พี่เสียใจที่เราต้องมารับกรรมจากสิ่งที่ผู้ใหญ่ก่อ ทำไมเราไม่เอาความรักของเราเป็นที่ตั้ง เราแยกออกจากบ้านพวกท่านเสีย มาสร้างครอบครัวที่อบอุ่นของเราเอง พี่จะรักพินคนคนเดียวตลอดไป ไม่นอกใจ ไม่ทรยศพินเหมือนอย่างที่คุณพ่อของพินทรยศแม่” ปาณท์อ้อนวอน มันเป็นเพียงความหวังสุดท้ายของเขา ที่ช่างบางเบาไม่ต่างไปจากสายป่านที่จวนขาด

แล้วเขาก็ต้องตกใจที่จู่ๆ พิรญาณ์ก็หัวเราะออกมาอย่างบ้าคลั่ง

“ลืมอย่างนั้นเหวอ คุณคิดว่าเรื่องอภัยยศเช่นนี้จะลืมกันได้ง่าย ๆ อย่างนั้นหรือ คุณคิดหรือว่าฉันมองหน้าแม่ของคุณโดยไม่คิดถึงสิ่งที่แกทำลงไปได้ คุณคิดว่าเราสองคนจะตัดปัญหา ตัดทุกคนรอบตัวไปให้หมด เพื่อหนีไปเสวยสุขกันสองคนได้ ส่วนคนอื่นจะเป็นตายร้ายดียังไงก็ช่างอย่างนั้นเหวอ”

ปาณท์อับจนคำตอบ พิรญาณ์พูดถูกต้องทุกอย่างแล้ว เขาเองก็รู้ เพียงแต่เห็นแกตัวเกินกว่าจะยอมรับความจริงได้

“แล้วแม่ของฉันล่ะจะรู้สักอย่างไร เมื่อเสียพ่อให้แม่ของคุณแล้ว ยังต้องมาเสียลูกสาวให้กับลูกชายของผู้หญิงคนนั้นอีก คุณคิดว่าท่านควรจะมีรับด้วยความสุขอย่างนั้นใช่ไหม”

“แล้วความรักของเราล่ะพิน...” ปาณท์พยายามยื้อเป็นครั้งสุดท้าย

“ความรักที่หลอกลง เห็นแกตัวของคุณ ฉันรับไว้ไม่ได้ เอามันกลับคืนไป ฉันไม่ต้องการ” พุดจบพิรญาณ์ก็ผลักปาณท์ออกไปสุดแรง แล้วก็วิ่งออกจากห้องตามพติกาไปโดยไม่หันกลับมามองสามีที่แต่งงานกันได้เพียงสองอาทิตย์อีกเป็นครั้งที่สอง จึงไม่เห็นเขาทรุดตัวลงนั่งกับพื้นแล้วปล่อยน้ำตาแห่งความเสียใจออกมาอย่างสุดกลั้น...

“ฉันจะคุยกับพ่อ โอนสายให้ฉันเดี๋ยวนี้” พติกาตะคอกเข้าไปใส่เปรมสุดา เลขานุการของบิดาด้วยความโกรธแค้น หลังพยายามโทรเข้ามือถือของบิดาหลายครั้ง ก็ได้ยินแต่ระบบอัตโนมัติบอกให้ฝากข้อความเอาไว้เท่านั้น

“คุณพ่อประชุมอยู่คะคุณพันธ์ น้ำไอ้นให้ไม่ได้จริง ๆ คุณพันธ์มีธุระด่วนอะไรหรือจะถึงได้ร้องให้ หรือว่ามีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้น” เปรมสุดาทามด้วยความห่วงใย เพราะรู้จักบุตริของพี่ระเดชทุกคน

“ใช่” พติกาตะโกนเข้าใส่กระบอกโทรศัพท์ “มันเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น และทั้งหมดก็เป็นเพราะฝีมือของแกนั่นแหละ นั่งมาร่ำวาย แกแย่งพ่อไปจากแม่ของฉัน แกทำร้ายแม่ของฉันอย่างเลือดเย็น”

ตัวของเปรมสุดาซาบเมื่อถูกต่อว่า แต่เห็นอื่สิ่งอื่นใด เธอรู้ว่าความลับที่เพียรปกปิดมาเนิ่นนานบัดนี้ถูกเปิดเผยออกมาแล้ว

“หนูรู้...” หล่อนกระซิบ

“ใช่ ฉันรู้ความซั้วของแกหมดแล้ว แกมันนั่งผู้หญิงซั้วซั้วสามัญเหมือนลูกของแกที่หลอกลงฟี่พิน แกตั้งใจกอบโกยจากพวกเรา ทั้งแม่ทั้งลูกซั้วกันทั้งสองคน” พติการ้องกรี๊ด ๆ

“หนูพันธ์...น้ำ...”

“ใครเป็นหลานแก...ฉันไม่เคยนับผู้หญิงเลย ๆ อย่างแกเป็นหน้า อื่หนึ่งคนซั้วซั้ว ทำร้ายได้แม่กระทั่งผู้มีพระคุณ แม่ของฉันช่วยแก ช่วยลูกของแกมาตั้งไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร แกยังทำร้ายท่านได้ลงคอ”

น้ำตาของเปรมสุดาไหลพราก หล่อนปิดหน้าร้องไห้เมื่อถูกหญิงสาวครว ลูกถอนหงอกอย่างไม่เกรงใจ หล่อนอยากอธิบายแต่พติกาไม่ยอมฟัง เมื่อได้ระบายอารมณ์สมใจแล้ว เด็กสาวก็วางหูไป เปรมสุดาตัวลั่น ตัดสินใจไม่ถูกว่าจะทำอย่างไรดี หล่อนมองนาฬิกา แล้วก็รีบวิ่งไปดักรอพี่ระเดชที่หน้าห้องประชุม หล่อนจะต้องแจ้งเรื่องนี้ให้เขาทราบโดยด่วนที่สุด

พติกาจิ้มหมายเลขโทรศัพท์บนแป้นแรงตามอารมณ์ เมื่อติดต่อบิดาไม่ได้ เธอก็โทรหามารดาที่บริษัท เมื่อได้ยินเสียงหวาน ๆ ของมารดา พติกา ก็ปล่อยโฮทันที

“เกิดเรื่องแล้วคะแม่ เกิดเรื่องใหญ่แล้ว”

“อะไรลูก เกิดอะไรขึ้น”

“คุณพ่อคะ คุณพ่อ” เธอละล่ำละลัก

“คุณพ่อทำไมหรือ หรือว่าไม่สบาย เมื่อเช้ายังเห็นออกจากบ้านไปดี ๆ อยู่
นี่” มัทนาใจหายวาบ นึกห่วงใยสามีขึ้นมาทันที

“ไม่ใช่ค่ะคุณแม่ คุณพ่อทำร้ายจิตใจพวกเรา ท่านทำกับพวกเราทุกคน”

“หมายความว่ายังไงที่ว่าทำกับพวกเรา แม่ไม่เข้าใจ ค่อย ๆ พูดค่อย ๆ จา
ได้ไหมลูก สะอึกสะอื้นแบบนี้แม่ฟังไม่รู้เรื่อง” นักธุรกิจสาวใหญ่ถอนใจเบา ๆ
โล่งใจขึ้นมาเล็กน้อยเมื่อไม่เกี่ยวข้องกับสุขภาพของสามี จึงปลอบลูกสาวให้
คลายสะอื้น

“พ่อค่ะ พ่อมีเมียหย่อยค่ะแม่ และเมียหย่อยของพ่อก็คือน้องเปรมสุดา
เลขาฯ หน้าห้องนั่นเอง น้องนั่นมันหลอกพ่อให้กอบโกยเงินจากแม่ไปบำเรอ
ครอบครัวมันตั้งมากมาย ซื้อทั้งรถทั้งบ้าน และยังส่งลูกชายคนเล็กมาเรียน
ที่เมืองนอกอีก” พติกาบอกไปด้วยความแค้น เสริมแต่งข้อมูลเข้าไปตามอารมณ์
โกรธ โดยเหมารวมไปหมดว่าเงินที่พตินใช้จ่ายเป็นค่าเล่าเรียนก็มาจากบิดา
ของตน โดยมองข้ามความเป็นจริงเรื่องทุนการศึกษาของเขาไปจนหมด

“อะไรนะ!” มัทนาอุทาน สมอยังเรียบเรียงคำพูดของบุตรสาวได้ไม่ทัน
“ลูกชายคนไหน”

“ก็ลูกชายของมันกับพ่อค่ะ ชื่อพติน ลูกของพ่อกับน้องเปรมสุดา พ่อแอบ
มีลูกกับมันค่ะคุณแม่”

มัทนาสะอึก ลมในทรวงอกตึย้อขึ้นมาฉับพลัน หัวใจหล่นบวดแปลบ
เมื่อเข้าใจเรื่องราวทั้งหมด หล่อนพยายามหายใจ แต่การหายใจแต่ละครั้งช่าง
ยากเย็นเหลือเกิน มือที่จับโทรศัพท์มือถือก็ค่อย ๆ อ่อนแรง แต่ยังได้ยินเสียง
ของลูกสาว

“แล้วลูกชายของมัน พี่นนท์ ก็หลอกพี่พิณให้รัก พวกเขาแอบแต่งงานกัน
เมื่อสองอาทิตย์ก่อน พวกมันตั้งใจทำลายครอบครัวเราทุกคน...แม่...แม่...”
พติกาไม่ได้ยินมารดาตอบกลับมา แต่ได้ยินเสียงแปลก ๆ คล้ายเสียงหายใจ
ครอก ๆ

“แม่!”

พติกากรีดร้องเสียงดังลั่น เป็นเวลาเดียวกับที่พิรณณ์เปิดประตูห้อง
เข้ามา เมื่อได้ยินเสียงของน้องสาวก็ถลันเข้าไปข้างตัวเธอ

“เกิดอะไรขึ้น แม่เป็นอะไร”

“แม่เป็นอะไรไม่รู้ ไม่ยอมคุยกับพินซ์เลย แล้วพินซ์ยังได้ยินเสียงแปลก ๆ ด้วย” พศิกาบอกเสียงสั้น

พริญาณีใจหายวาบ รีบกดโทรศัพท์เข้ามือถือของนิภาพรรณ เลขาฯ ของมารดา เพื่อจะเรียกให้หล่อนเข้าไปดูอาการของมัทนา พร้อม ๆ กับถามพศิกาไปด้วย

“พินซ์บอกอะไรแม่บ้าง”

“พินซ์บอกแม่ว่าแม่ของพินซ์ที่เป็นเมียหย่อยพ้อ และพินซ์ยังหลอกให้พี่พินแต่งงานด้วย แล้วแม่ก็...แม่ก็...เงียบไปเลย”

พริญาณีปิดตาลงและหันหลังสะกดกลั้นความอ่อนใจในความหุนหันพลันแล่นของน้องสาว เมื่อได้ยินเสียงนิภาพรรณตอบกลับมา เธอก็รีบถามไปทันที

“พี่ภาอยู่ไหนคะ”

“ที่โต๊ะทำงานค่ะ มีอะไรหรือคะคุณพิน” เลขาฯ สาวใหญ่จำเสียงบุตรสาวคนโตของเจ้านายได้ดี เพราะเคยร่วมงานกันมาหลายปี

“แม่ค่ะ แม่คงไม่สบายมาก เมื่อกี้คุยอยู่กับพินซ์ดี ๆ แล้วก็เงียบไปเลย พี่ภารีบเข้าไปในห้องแม่หน่อยสิคะ พินซ์เป็นห่วงเหลือเกิน”

“ได้ค่ะ” นิภาพรรณตอบ และรีบวิ่งเข้าไปในห้องทำงานของเจ้านาย พอเห็นสภาพภายในห้องเท่านั้น หล่อนก็อุทานออกมา “คุณมัท คุณมัทค่ะ”

“เกิดอะไรขึ้นพี่ภา แม่เป็นอะไร” พริญาณีถามเสียงสั้น น้ำตาไหลรินออกมาอีกครั้ง

“เป็นอะไรไม่รู้รู้ค่ะคุณพิน แกนอนหลับหน้าอยู่บนโต๊ะ พี่ภาจะรีบเรียกรถพยาบาลก่อนนะค่ะ แล้วพี่ภาจะโทรกลับค่ะ” พอเลขาฯ ของมารดาควางสายไป พศิกาก็เขย่าแขนพี่สาว

“แม่เป็นอะไรพี่พิน แม่เป็นอะไรไป”

“พี่ไม่รู้ พี่ไม่รู้จริงๆ พี่ภาตามรถพยาบาลแล้ว เดี่ยวจะโทรมาบอก”

“ໂໂໂแม่ขา” พศิกาสะอื้นให้ กอดพี่สาวตัวโยน สองพี่น้องกอดกันร้องไห้ อยู่เช่นนั้นชั่วอึดใจ เสียงโทรศัพท์ภายในห้องก็ดังขึ้น พริญาณีก็รีบคว้ากระบอ

โทรศัพท์ที่ขึ้นมาจากพื้นที่

“คุณพิณคะ คุณแม่ท้าวใจวายคะ รถพยาบาลมารับไปแล้ว ตอนนี้อยู่ในมือของหมอแล้วคะ” นิภาพรรณรายงานอย่างรวดเร็วทันใจ

“ท้าวใจวาย!” พิรญาณ์อุทานเสียงดัง พศิกาที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็ปล่อยโศกออกมาอีกครั้ง

“ตอนนี้หมอดูแลอยู่ คุณพิณไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ” นิภาพรรณพยายามปลอบใจ

“ค่ะพี่ภา ถ้าได้ข่าวคืบหน้าก็ให้โทรบอกพิณตลอดเวลาเลยนะคะ พินจะรีบหาตัวกลับเมืองไทยให้เร็วที่สุด” พิรญาณ์พยายามรวบรวมสติ ควบคุมสถานการณ์ให้ได้

“ได้ค่ะคุณพิณ ว่าแต่...เกิดอะไรขึ้นหรือคะ...ทำไมคุณแม่ถึงได้...”

“เรื่องมันยาวค่ะพี่ภา” พิรญาณ์ตัดบท ไม่อยากให้เรื่องภายในครอบครัวรั่วไหลออกไป “ถ้าพี่พบคุณหมอ ขอให้พิณคุยกับเขาด้วยนะคะ” เธอสั่งอีกครั้ง

“ได้ค่ะคุณพิณ”

นิภาพรรณยังไม่ทันได้วางสาย โทรศัพท์มือถือของพิศิกาก็ดังขึ้น เจ้าของเครื่องจึงกดรับ แล้วก็ได้ยินเสียงนุ่มของบิดา

“ลูกพันธ์...เอ๋อ...เมื่อกี่น้ำเปรม...”

“นั่นไม่ใช่หน้าของพันธ์ พันธ์ไม่นับญาติกับนางคนชั่วนั้น” พศิกากรีตร้อง “พ่อใจร้าย พ่อใจร้ายที่สุด ทำร้ายพวกเราได้ลงคอ พ่อทำร้ายแม่ พ่อเป็นต้นเหตุทั้งหมด”

“พันธ์ ค่อยๆ พูดค่อยๆ จากันก็ได้นะลูก พ่ออธิบายได้” พี่ระเดชพยายามรักษาน้ำเสียงให้ราบเรียบ

“ไม่ต้องค่อยๆ พูดค่อยๆ จากันแล้ว พ่อทำร้ายพวกเราทุกคน ทำลายความไว้วางใจของแม่ ทำลายความรักที่แม่มีให้พ่อ ทำลายความรักของพันธ์ที่เคยเทิดทูนพ่อยิ่งกว่าใคร”

“พ่อบอกแล้วว่าพ่ออธิบายได้”

“พันธ์ไม่ฟังอะไรทั้งนั้น พ่อไม่เคยรักแม่ ไม่เคยรักพวกเราเลย พ่อรู้ไหมว่าพ่อทำร้ายพวกเราทั้งสามคน พี่พิณต้องถูกพี่น้องที่เหลือให้แต่งงานด้วยเมื่อ

สองอาทิตย์ก่อน”

“อะไรนะ ! แต่งงานอย่างนั้นหรือ เป็นไปไม่ได้ นนท์ไม่ทำอย่างนั้นเด็ดขาด”

“เป็นไปแล้ว พี่นนท์แต่งงานกับพี่พิณที่ลาสเวกัสและเพิ่งกลับจากฮันนีมูน” พศิกาบ้าคลั่ง ออยากระบายความคับแค้นใจออกไป “และพอรู้ใหม่คะ ระหว่างนั้น พัฒน์ ลูกชายของพ่อมาพักอยู่กับพื้นที่นี้คะ เราสองคนรักกัน โดยไม่รู้ว่เราเป็นพี่น้องร่วมพ่อเดียวกัน จนทุกอย่างมันสายเกินไป สายเกินไปเสียแล้ว”

พี่ระเดชใจหายวาบ เรื่องของบุตรสาวคนโตกับป้าจนถึงจะทำให้เขาเสียใจ แต่ก็ไม่เท่ากับสิ่งที่ได้ยินถัดมา

“สายเกินไป...หมายความว่า...พัฒน์กับพื้นที่...คะ...ได้เสียกันแล้ว...นั่นหรือ” พี่ระเดชถามกระท่อนกระแท่น ด้วยปวดใจเกินกว่าจะพูดออกมาได้

พศิกานิ่งไปนิด แต่ก็สาแก่ใจที่สามารถทำร้ายบิดากลับไป เธอประกาศก้อง

“ใช่คะ เราสองคนได้เสียกันแล้ว สมน้ำหน้าแล้วใช่ใหม่คะ สมน้ำหน้า พวกเราทุกคนแล้วใช่ใหม่คะ พี่พิณเสียตัว พื้นที่เสียตัว ให้กับลูกชายสองคนของเมียร้อยพ่อ และตอนนั้นแม่ก็กำลังถูกพาไปโรงพยาบาลเพราะหัวใจวาย เพราะรับภาระทำของพ่อไม่ได้...พ่อเป็นต้นเหตุทั้งหมด พ่อทำลายชีวิตของพวกเราทุกคน...” พศิกากรีตร้อง คร่ำครวญ จนพูดไม่ได้อีกต่อไป พิรณณ์จึงหยิบโทรศัพท์จากน้องสาวมาพูดเสียเอง

“แม่ไปโรงพยาบาลใกล้บริษัท พินคิดว่าพ่อควรจะไปดูแลแม่...”

“พิณ...พ่อ...เสียใจเหลือเกิน...พ่อไม่นึกเลยว่าเรื่องราวจะบานปลายใหญ่โตถึงเพียงนี้”

พิรณณ์สะท่อนใจ เรื่องราวบานปลายก็เพราะพศิกาที่ทუნหันปล้นเล่น แต่ตัวต้นเหตุทั้งหมดก็คือบิดา เธอสะกดกลิ่นอารมณ์และตอบกลับไปเรียบ ๆ

“ถ้าพ่อไม่ยอมให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้ ก็ไม่ควรจะมีคุณเปรมสุดา ตั้งแต่แรก มาเสียใจตอนนี้ก็สายไปเสียแล้ว หัวใจทุกดวงถูกทำลายย่อยยับไปหมดแล้ว...” พิรณณ์ก็ดวงสายโดยไม่ล่าลา เธอทิ้งโทรศัพท์ลงข้างตัวราวกับมันหนักอึ้งจนรับน้ำหนักไม่ไหว พศิการ้องไห้โฮโผล่เข้าสู่อ้อมกอดของเธอ สอง

สาวนั่งกอดกันร้องไห้อยู่เช่นนั้น ให้ความหัวใจที่บอบช้ำของทั้งคู่...

พิชญาน์ลูบศีรษะน้องสาวด้วยความรันทด เธอพลาดท่าเสียที่ปาณห์ก็เพราะเขาเอาหัวใจและความรักมาหลอกเธอ แต่ถึงอย่างไร เธอกับปาณห์ก็ไม่มี ความเกี่ยวพันทางสายเลือด ขณะที่พศิกาหลงรักพศินด้วยความใกล้ชิด แต่ ความสัมพันธ์ของทั้งสองช่างผิดบาปมหันต์ เมื่อเป็นพี่น้องร่วมสายเลือดเดียวกัน...

โลกของทั้งสองແหลกสลายลงไปในพริบตาทันทีที่รู้ความจริง...และพิชญาน์ไม่มีวันรู้เลยว่าครอบครัวของเธอจะมีวันกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้หรือไม่...เรื่อน้อยอันอบอุ่นบัดนี้อับปางเมื่อถูกพายุซัดกระหน่ำ ต่างคนต่างบอบช้ำต่างคนต่างบาดเจ็บ เพราะความมั่งง่ายของบิดาคคนเดียวเท่านั้น!